

Překlad Klára H., korektura Vladimíra Bičíková.

leva-net.webnode.cz

* * *

38. Izidora - 4. Ztráta

Se spokojeným úsměvem mě Karaffa doslova „táhl“ za ruku dlouhou chodbou, až jsme se konečně zastavili u těžkých, zlatým vzorem zdobených dveří. Otočil klikou a ... Ach, bohové!!!.. Byla jsem ve své milované benátské komnatě, v našem drahém rodinném paláci...

Otřeseně jsem se rozhlížela okolo a nemohla se vzpamatovat z tak nečekaného „překvapení“, uklidňovala jsem svoje bušící srdce, neschopna se nadechnout!.. Všude okolo vířily tisíce vzpomínek, nemilosrdně mě stahovaly do dávno prožitých a už částečně zapomenutých nádherných let, tehdy ještě nezničených hněvem krutého člověka,... který dnes obnovil kvůli něčemu **zde (!)** můj vlastní, ale dávno ztracený, šťastný svět... V této zázrakem „vzkříšené“ komnatě byla každá mně drahá osobní věc, každá mnou milovaná maličkost!.. Neschopna odtrhnout oči od všeho toho milého a mně tak známého zařízení, bála jsem se pohnout, abych nechtěně nezaplašila zvláštní vidinu...

„Líbí se vám moje překvapení, madonno?“ zeptal se Karaffa, spokojený s vyvolaným účinkem.

Nejneuvěřitelnější věcí bylo, že tento podivný člověk úplně upřímně **nechápal**, jak hlubokou duševní bolest mi způsobil svým „překvapením“!.. Vidouc **ZDE (!!!)** to, co kdysi bylo opravdovým „krbem“ mého rodinného štěstí a míru, chtěla jsem jen jedno – vrhnout se na tohoto strašného „svatého“ papeže a rdousit jej ve smrtícím objetí, dokud z něj nevyletí navždy jeho strašlivá černá duše... Ale místo toho, abych provedla, co jsem si tak silně přála, snažila jsem se jen sebrat, aby Karaffa neslyšel, jak se můj hlas třese, a pokud možno klidně jsem pronesla:

„Promiňte, Vaše Svatosti, mohla bych zde na chvíli zůstat sama?“

„Nu, ale samozřejmě, Izidoro! Jsou to teď **vaše komnaty!** Doufám, že se vám budou líbit.“

Copak opravdu skutečně nechápal, co dělá?!.. Nebo naopak – **dobře věděl?**.. A tohle všechno jen „bavilo“ jeho neúnavnou brutalitu, která stále ještě nenašla klidu, vymýšlejíc pro mě další nová mučení?.. Najednou mnou projela palčivá myšlenka – ale co se v tom případě stalo se vším ostatním?.. Co se stalo s naším nádherným domem, který jsme všichni tolik milovali? Co se stalo se služebníky a čeledí, se všemi lidmi, kteří tam žili?.

„Mohu se zeptat, Vaší Svatosti, co se stalo s naším rodovým sídlem v Benátkách?“

zašeptala jsem hlasem sevřeným neklidem. „Co se stalo s těmi, kdo tam žili?.. Snad jste nevyhodili lidi na ulici, doufám? Vždyť nemají jiný domov, Svatosti!..“

Karaffa se nespokojeně zamračil.

„Prosím vás, Izidoro! O **ně** se chcete teď starat?.. Váš dům, jak vy samozřejmě chápete, se teď stal majetkem naší svaté církve. A všechno, co s tím bylo spojeno – to už dál není **vaše** starost!“

„Můj dům, stejně jako všechno, co je v něm, Vaše Svatosti, po smrti mého vřele milovaného muže Girolama patří mojí dceři Anně, pokud je naživu!“ zvolala jsem rozhořčeně. „Nebo „svatá“ církev už ji nepočítá k obyvatelům tohoto světa?“

V mém nitru všechno vřelo, i když jsem dobře věděla, že zlostí jen zhoršuji svoje už tak beznadějně postavení. Ale arogance a drzost Karaffy, jsem si jistá, by nemohla nechat klidným žádného normálního člověka! I když šlo jen o potupené, srdci drahé vzpomínky...

„Dokud Anna bude živa, bude zde, madonno, a sloužit naší milované svaté církvi! Nu, ale jestli si to k svému neštěstí rozmyslí – tak či onak už nebude potřebovat váš krásný dům!“ zasyčel vztekle Karaffa. „Nepřežene to ve svém úsilí najít spravedlnost, Izidoro! To vám může jen ublížit. Má trpělivost má také své meze... Upřímně vám radím je nepřekračovat!..“

Prudce se otočil a zmizel za dveřmi, bez rozloučení a bez informace, jak dlouho můžu zůstat sama ve své tak nečekaně vzkříšené minulosti... Čas se zastavil... krutě mnou mrštil s pomocí Karaffovy chorobné fantazie do mých šťastných dní bez mráčku, vůbec se nestaraje o to, že z takové nečekané „skutečnosti“ se mi prostě mohlo zastavit srdce... Smutně jsem se posadila na židli u známého zrcadla, v němž se kdysi tak často odrážely milované tváře mých blízkých... A u něhož teď, obklopena drahými duchy, jsem seděla úplně sama... Vzpomínky dusily silou své krásy a hluboce trestaly hořkým žalem našeho odešlého štěstí ...

Kdysi (nyní se to zdálo tak dávno!) jsem u téhož velkého zrcadla každé ráno česala nádherné, hedvábné vlasy mé malé Anny a dávala jí zábavně její první dětské lekce „vědmí“ školy... V tomtéž zrcadle se odrážely láskou planoucí oči Girolama, láskyplně mě objímajícího kolem ramen... Toto zrcadlo odráželo v sobě tisíce drahocenných, nádherných chvil, drtících nyní do nejhlubší hlubiny mou zraněnou, zmučenou duši.

Tady vedle, na malém nočním stolku, stála nádherná malachitová krabička, v níž spočívaly moje překrásné šperky, tak štědře mi kdysi darované mým dobrým manželem a vyvolávající hrubou závist bohatých a rozmarných Benátčanek v těch vzdálených, minulých dnech... Ale dnes krabička zela prázdnotou... Něčí špinavé, chamtivé ruce stihly „uklidit“ všechny v ní uložené „blýskavé cetky“, cenivše si **jen peněžní hodnoty** každé jednotlivé věci... Pro mě to byla moje paměť, byly to dny mého čistého štěstí: večer mé svatby... narození Anny... některé z mých dávno již zapomenutých vítězství nebo událostí našeho společného života, z nichž každé se zapsalo novým uměleckým dílem, na něž jsem měla právo jen já sama... To nebyly pouhé „kameny“, které byly drahé, to byla péče mého Girolama, jeho přání vyvolat můj úsměv a jeho obdiv k mé kráse, kterou se tak upřímně a hluboce pyšnil a tak upřímně a vášnivě ji miloval... A

nyní se těchto čistých vzpomínek dotkly něčí žádostivé, chtivé prsty, na nichž schoulená hořce plakala naše potupená láska...

V této podivně „vzkříšené“ komnatě všude ležely mé oblíbené knížky a u okna smutně čekalo v osamění staré dobré piano... Na hedvábné pokrývce širokého lůžka se vesele usmívala první Annina panenka, která byla nyní téměř stejně stará jako její nešťastná pronásledovaná paní... Jenomže panenka, na rozdíl od Anny, neznala žal a zlý člověk jí nemohl ublížit...

Vykřikla jsem v nesnesitelné bolesti jako umírající zvíře připravené k svému poslednímu smrtelnému skoku... Vzpomínky spalovaly duši, stávaly se tak úžasně reálnými a živými, až se zdálo, že právě teď se otevrou dveře a usmívající se Girolamo začne přímo „ve dveřích“ s nadšením vyprávět nejnovější zprávy z minulého dne... Nebo jako vítr vtrhne veselá Anna a vysype mi do do klína náruč růží, prosycených vůní krásného, teplého italského léta.. To byl **NÁŠ** šťastný svět, který **nemohl, nesměl** být ve zdech Karaffova paláce!.. Nemohl mít místo v tomto doupěti lži, násilí a smrti...

Ale přes rozhořčení v duši potřebovala jsem se sebrat, abych uklidnila bušící srdce a nepodlehla stesku po minulosti. Neboť vzpomínky, i ty nejkrásnější, mohly snadno přervat můj už tak velmi křehký život a nedovolit mi skoncovat s Karaffou... Proto ve snaze nějak se „oddělit“ od drahé, ale zároveň duši hluboce zraňující vzpomínky odvrátila jsem se a vyšla na chodbu... Poblíž nikdo nebyl. Zřejmě si Karaffa byl tak jistý vítězstvím, že nedal hlídat vstupní dveře do mých „komnat“. Nebo naopak – chápal až příliš dobře, že hlídat mě nemá smysl, protože jsem mohla „utéci“ od něj v libovolnou chvíli, kdykoliv bych si přála, navzdory jakémukoli jeho úsilí a zákazům... Tak či tak – nikdo cizí, žádná stráž před dveřmi „mých komnat“ nebyla.

Stesk mě dusil a chtělo se mi běžet bez ohlédnutí, jen abych byla dál od toho nádherného přízračného světa, kde každá vynořivší se vzpomínka vzala s sebou kousek duše, nechávajíc ji prázdnou, chladnou a osamělou...

Postupně jsem přišla k sobě z tak nečekaného „překvapení“ a nakonec jsem si uvědomila, že poprvé jdu **sama** po nádherně malované chodbě, téměř nevnímajíc neuvěřitelný luxus a bohatství karaffského paláce. Dosud jsem měla možnost sestoupit jen do sklepení, nebo doprovázet Karaffu na nějaké pro něj důležité setkání, takže teď jsem se udiveně rozhlížela po překrásných stěnách a stropech, zcela pokrytých obrazy a zlacením, které jako by neměly konce. To nebyl ani Vatikán, ani oficiální papežská rezidence. Byl to jen **soukromý palác Karaffy**, ale krásou a luxusem nebyl v ničem pozadu za samotným Vatikánem.

Kdysi, vzpomínám si, když Karaffa ještě nebyl „svatým“ papežem a byl jen horlivým bojovníkem s „šířící se herezí“, jeho dům se více podobal obrovské pevnosti askety, který opravdově zasvětil život svému „spravedlivému dílu“, jakkoliv bylo pro ostatní absurdní a děsivé. Teď to byl člověk bohatý, „vychutnávající“ (s potěšením gurmána!) svou nezměrnou sílu a moc... který příliš rychle vyměnil život pravého „mnicha“ za třpytivé zlato Vatikánu. Stále svatě věřil ve správnost inkvizice a lidských hranic, jenom teď se k tomu přimísila žízeň po požitcích života a divoká touha po nesmrtelnosti... kterou mu žádné zlato na světě (naštěstí!) nemohlo koupit.

Karaffa strádal... Jeho prodloužené, jasné „mládí“, darované kdysi zvláštním „hostem“ Meteory, začalo náhle velmi rychle odcházet a nutilo jeho tělo stárnout mnohem rychleji, než by tomu bylo, kdyby nevyzkoušel ve své době klamný „dar“...

Ještě nedávno štíhlý, urostlý a mladistvý kardinál se začal měnit na shrbeného, schýleného starého člověka... Celá „hromada“ jeho osobních lékařů zpanikařila! Upřímně si lámali své učené hlavy a snažili se přijít na to, jaká „strašná“ nemoc šíří jejich milovanou „Svatost“? Ale odpověď na to nebyla. A Karaffa dál „zrychleně“ před očima stárnul... To ho rozčilovalo a nutilo ho dělat hloupé věci v naději, že zastaví prchající čas, který s každým dalším dnem průzračnými zrnky nemilosrdně protékal skrze jeho stárnoucí, ale stále velmi krásné, jemné prsty...

Tento muž měl všechno... Jeho síla a moc se rozprostíraly nad všemi křesťanskými královstvími. Jemu se podrobovali vládci a králové. Jemu líbaly ruku princezny... A při tom všem se jeho jediný pozemský život blížil ke konci. A představa, že je bezmocný cokoliv změnit, ho přiváděla k zoufalství!

Karaffa byl neobvykle silný a cílevědomý člověk. Ale jeho vůle mu nemohla vrátit mládí... Byl velice vzdělaný a inteligentní. Ale jeho rozum mu nedovolil prodloužit tak velice milovaný, ale už potichoučku se vzdalující drahocenný život... A při tom všem, toužící a vytoužené nedostávající, Karaffa velmi dobře věděl – že **já vím, JAK** je možné dát mu to, za co byl ochoten zaplatit nejvyšší cenu na světě... Věděla jsem, **JAK** by bylo možné prodloužit jeho vyklouzávající život. A „Svatého“ Otce šíleně rozzuřovalo, co také velmi dobře věděl – **nikdy ode mě nedostane to, po čem touží**. Divoká touha po životě přemohla všechny jeho lidské city, pokud se takové vůbec někdy u něj zrodily... Teď to byl jen člověk „nemocný“ jedinou ideou, odstraňující všechny překážky na cestě k jeho velkému, ale těžko proveditelnému cíli... Karaffa se stal posedlým, byl ochoten udělat všechno pro splnění svého největšího přání – žít **velmi** dlouho, ať by ho to stálo cokoliv...

A já jsem se bála... Každý den jsem čekala, že se jeho neúnavný hněv obrátí místo na mě na mého ubohého otce, nebo ještě hůře – na maličkou Annu. Můj otec se stále nacházel ve sklepeních Karaffy, který ho tam držel, nenechav ho jít, ale ani ho netýral, jako by na něco čekal. A to bylo horší než nejhorší skutečnost, jelikož chorá fantazie „Svatého“ Otce (podle mé smutné zkušenosti!) neměla hranic a bylo zcela nemožné předvídat, co nás čekalo dál...

Anna zatím byla v relativním bezpečí, v klidu a pokoji, obklopená věděním a ochraňovaná čistými dobrými lidmi... A mohla tam být do té doby, dokud si ji nevyžádá nepředvídatelný Svatý Otec. Hluboce ponořená do svých smutných myšlenek, zastavila jsem se u okna otevřeného dokořán...

Počasí bylo nezvykle příjemné – mírné, slunné a teplé. Vonělo probouzející se zemí a jasmínem. Začínalo opravdové jaro... Na nádvoří hradu, ožívuje šed' jeho ponurých vysokých zdí, se táhl hustý koberec šťavnaté mladé trávy, v níž tu a tam otevíraly modré oči nesmělé pomněnky... Na střeších se honili jarním vzduchem „opilí“ vrabci. Svět se probudil, široce otevíraje štěstí svoje teplé, milující objetí... A jen tady, ve vězení u strašného, krutého člověka, se stále vznášela smrt... Nechtělo se mi

věřit, že v takový jasný, radostný den ve strašlivých papežských sklepeních trpěli a umírali lidé! Život byl příliš cenný a krásný, než aby ho mávnutím něčí „svaté“ ruky bylo možno jen tak odejmout.

„Co tady děláte, madonno Izidoro? Nebo se vám nelíbí vaše komnaty?“ přerušil moje smutné myšlenky tiše se zjevivší Karaffa. „Přece jsem vás prosil, abyste neopouštěla svoje pokoje. Doufám, že jsou dostatečně prostorné pro jednu osobu?“

Papež byl nespokojený. Velmi dobře věděl, že mi nic nebránilo sebrat se a „odejít“, kdyby se mi zachtělo. A moje „pomyslné“ vězení ho rozčilovalo, protože mu neumožňovalo mít nad mou duší plnou kontrolu.

„Takže co hledáte, Izidoro?“ pronesl Karaffa už jemnějším tónem.

„Nic, Vaše Svatosti. Jen se zde lépe dýchá. Vzpomínky, jak víte, nejsou vždy příjemné... Dokonce i ty nejdražší...“

„Nesouhlasila byste a nepovečeřela se mnou, madonno? Poslední dobou jsem opravdu neměl dostatek příjemné společnosti...“, řekl papež společenským hlasem, změniv náhle téma.

Úplně jsem strnula, nenacházejíc odpověď!.. Samozřejmě, že každá další chvíle strávená s Karaffou mi mohla přinést tu dlouho očekávanou šťastnou příležitost, která by mi pomohla zbavit svět jeho strašlivé přítomnosti. Proto jsem bez velkého přemýšlení souhlasila.

„Omluvte mou toaletu, Vaše Svatosti, ale nemám s sebou příliš velký výběr,“ odpověděla jsem taktéž společensky.

Karaffa se jen usmál.

„Vy dobře víte, Izidoro, že **pro vás** to nemá význam! I v šatech pastýřky zastíníte každou nastrojenou královnu!“

Podal mi ruku, o níž jsem se opřela, a odebrala se s ním ohromující krásou síní a chodeb, až jsme se ocitli opět v téměř zlaté, nádhernými freskami zdobené komnatě, v níž stál prostřený dlouhý stůl, prohýbající se pod těžkým zlatým nádobím...

„Ach, netušila jsem, že čekáte hosty, Vaše Svatosti!“ zvolala jsem překvapeně. „Moje oblečení skutečně není vhodné pro takovou večeři. Může to způsobit zbytečné řeči. Nebylo by lepší, abych se vzdálila?“

„Zanechte vaší formálnosti, Izidoro! Nečekám nikoho. To je můj obyčejný, každovečerní(!) stůl, má drahá. Mám rád vždy a ve všem dostatečný výběr, jak vidíte!“

„Kolik je zde druhů jídla?..“ neudržela jsem se, překvapeně se rozhlížejíc.

„Nikdy ne méně než dvacet pět!“ spokojeně odvětil papež.

Ach, bohové! Největší gurmán na světě by nepotřeboval takové množství!.. Tenhle člověk ani v jídle neznal hranic!

„Posad'te se, madonno! Doufám, že alespoň jedno z těchto jídel uspokojí váš vytríbený vkus?..“

Cítila jsem se tak hrozně, že se mi náhle chtělo rozesmát... Copak jsem si mohla někdy představit, že jednoho krásného dne budu sedět u jednoho stolu s člověkem, kterého si víc než cokoli na světě přeji zničit?!. A cítíc zvláštní neklid, pokusila jsem se promluvit...

„Co vás přimělo mě dnes pozvat, Vaše Svatosti?“ zeptala jsem se opatrně.

„Vaše příjemná společnost,“ zasmál se Karaffa, trochu se zamyslel a dodal: „Rád bych s vámi mluvil o některých pro mě důležitých otázkách, madonno, a dávám přednost udělat to v prostředí pro vás příjemnějším.“

Vešel sluha, hluboce se Karaffovi poklonil a začal ochutnávat první pokrmy. Jak jsem v tu chvíli litovala, že jsem s sebou neměla slavný florentský rostlinný jed!.. Byl bezbolestný a bez chuti a nedal se zjistit... Začal působit až o týden později. Jím už zabili knížat a králů... A ten už by skutečně navždy uklidnil šíleného papeže!

Vůbec nikdy bych nevěřila, že bych mohla tak snadno přemýšlet o vraždě... Duše pomalu kameněla, nechávajíc v nitru místo pouze pro spravedlnost. Žila jsem, abych ho zničila. A nezáleželo na tom, **jak** to bude provedeno. V tomto případě všechny prostředky byly dobré. Hlavní bylo Karaffu zabít. Aby nestrádali další nevinní lidé, aby už nechodil po zemi tento krvežíznivý, zlý člověk. A proto jsem teď seděla vedle něj, s úsměvem přijímala pohoštění a vybraně konverzovala na nejrůznější témata... současně intenzivně hledajíc alespoň nějakou slabinu, která by mi dala možnost konečně se zbavit jeho „svaté“ přítomnosti...

Večeře postoupila do poloviny, ale my jsme stále společensky „posuzovali“ jakési vzácné knihy, hudbu a umění, jako by ani neměl na mysli nějaký velmi vážný cíl, kvůli němuž mě pozval do svých komnat v takovou nevhodnou pozdní hodinu.

Zdálo se, že si Karaffa upřímně užívá konverzace, jako by úplně zapomněl na svůj „nadmíru závažný“ rozhovor. A je třeba mu přiznat – společník byl bezesporu zajímavý... pokud bychom zapomněli, kým ve skutečnosti je... Abych zahнала rostoucí úzkost v duši, co nejvíc jsem žertovala. Karaffa se vesele smál mým vtipům a na oplátku vyprávěl další. Byl pozorný a příjemný. Ale navzdory jeho vybrané galantnosti jsem cítila, že i jeho omrzela přetvářka... I když Karaffovo sebeovládání bylo naprosto bezchybné, horečnatý lesk v jeho černých očích mi prozradil – konečně přichází rozuzlení... Vzduch kolem nás doslova „praskal“ rostoucím očekáváním. Konverzace se postupně změnila na výměnu jednoduchých společenských poznámek. A konečně Karaffa začal...

„Našel jsem knihovnu vašeho děda, madonno. Ale nebyly tam vědomosti, které mě zajímají. Má cenu znovu vám klást stejnou otázku, Izidoro? Vy přece víte, co mě zajímá, není-liž pravda?“

Přesně to jsem očekávala...

„Nemohu vám dát nesmrtelnost, Vaše Svatosti, stejně jako vás tomu nemohu naučit. Nemám na to právo... Nemám svobodu ve svých přáních...“

Samozřejmě, byla to čistá lež. Ale mohla jsem postupovat jinak?!. Karaffa to všechno dobře věděl. A samozřejmě se chystal mě opět zlomit... Víc než cokoli na světě potřeboval staré tajemství, které mi zanechala před smrtí moje matka. A ani za nic nechtěl ustoupit. Opět přišla na někoho řada, aby krutě zaplatil za mé mlčení...

„Uvažuj, Izidoro! Nechci ti způsobit nic zlého!“ vemlouvavým hlasem zašeptal Karaffa, přecházeje na tykání. „Proč nechceš mi pomoci?! Vždyť tě nežádám, abys zradila svou matku nebo Meteoru, prosím tě, abys mě naučila jenom to, co o tom víš ty

sama! Mohli bychom společně vládnout světu! Udělal bych tě královnou králů!.. Uvažuj, Izidoro...”

Věděla jsem, že se nyní stane něco velmi špatného, ale na lhaní už mi prostě nezbývalo sil...

„**Nepomůžu** vám prostě proto, že budete-li žít déle, než je vám souzeno, vyhubíte lepší polovinu lidstva... Hlavně ty, kteří jsou nejmoudřejší a nejnadanější. Vy nesete příliš velké zlo, Svatosti... A nemáte právo žít dlouho. Promiňte...” A po pauze jsem velmi tiše dodala: „Vždyť **náš život se vždy neměří jen množstvím prožitých let**, Vaše Svatosti, a vy to dobře víte...”

„No, madonno, je to vaše vůle... Až budete hotova, odvedou vás do vašich komnat...”

A k mému velkému překvapení neřekl už ani slovo, a jako by se nic nestalo, klidně vstal a odešel, opustiv svou nedokončenou, vskutku královskou večeři... Opět – sebeovládání tohoto člověka ohromovalo a nechtěně nutilo respektovat ho, i když ho člověk nenáviděl pro všechny jeho činy...

V naprostém mlčení přešel den, přiblížila se noc. Moje nervy byly napnuté do krajnosti – očekávala jsem neštěstí. Celou svou bytostí jsem cítila, že přichází, a snažila jsem se z posledních sil zůstat v klidu, ale divokým podrážděním se mi trásly ruce a panika mrazící duši zachvacovala mé nitro. Co se připravovalo tam, za těžkými železnými dveřmi? Jaké nové zvěrstvo tentokrát vymyslel Karaffa?.. Dlouhé čekání to bohužel nebylo – přišli za mnou přímo o půlnoci. Malý, scvrklý, starý kněz mě vedl do už známého, strašného sklepení...

A tam... vysoko zavěšený na železných řetězech, s ostnatým kruhem kolem krku, visel můj milovaný otec... Karaffa seděl ve svém obvyklém ohromném dřevěném křesle a chmurně sledoval dění. Obrátil se ke mně, podíval se na mě prázdným, nepřítomným pohledem a úplně klidně pronesl:

„No, vyberte si, Izidoro – buď mi dáte to, o co vás žádám, nebo váš otec půjde ráno na hranici... Mučit ho nemá smysl. Takže – rozhodujte. Vše záleží jen na vás...”

Země se pode mnou propadla!.. Musela jsem sebrat všechny zbývající síly, abych neupadla přímo před Karaffou. Všechno bylo naprosto jednoduché – on rozhodl, že můj otec nebude dál žít... A nebylo odvolání... Nebyl nikdo, kdo by se nás zastal, nebylo koho požádat o ochranu. Nebyl nikdo, kdo by nám pomohl... Slovo tohoto člověka bylo zákonem, jemuž by se nikdo neodvážil vzepřít. Nu a ti, kdo by mohli, prostě nechtěli...

Nikdy v životě jsem se necítila tak bezmocná a bezvýznamná!.. Nemohla jsem zachránit otce. Jinak bych zradila to, pro co jsme žili... A to by mi nikdy neodpustil. Zůstávalo nejhorší – nic nedělat a jen přihlížet, jak „svatá“ zrůda, nazývaná římský papež, chladnokrevně posílá mého dobrého otce rovnou na hranici...

Otec mlčel... Hledíc přímo do jeho dobrých, teplých očí, prosila jsem ho o odpuštění... Za to, že jsem dosud nesplnila slib... Za to, že trpěl... Za to, že jsem ho nedokázala uchránit... A za to, že já sama jsem ještě zůstávala naživu...

„Já ho zabiju, otče! Slibuji ti! Jinak všichni umřeme zbytečně. Zabiju ho, ať mě to stojí cokoli. Věřím tomu. I kdyby tomu už nikdo nevěřil...“ zapřísáhla jsem se mu

v duchu svým životem, že zničím bestii.

Otec byl nevýslovně smutný, ale stále pevný a hrdý a pouze v jeho laskavých šedých očích sídlil hluboký, nevyslovený zármutek... Spoutaný těžkými řetězy, nebyl schopen mě ani obejmout na rozloučenou. Ale prosit o to Karaffu nemělo smysl – určitě by to nedovolil. Byly mu neznámé city příbuzenství a lásky... I čistá lidumilnost. Prostě je neuznával.

„Uteč, dceruško! Uteč, má milá... Toho nečlověka nezabiješ. Jen umřeš zbytečně. Uteč, srdce moje... Budu na tebe čekat tam, v jiném životě. Sever se o tebe postará. Uteč, dceruško!..“

„Miluji tě, otče..! Tolik tě miluji...“

Slzy mě dusily, ale srdce mlčelo. Museli jsme se držet – a já jsem se držela. Zdálo se, že celý svět se změnil v mlýnský kámen bolesti. Ale mě se z nějakého důvodu nedotýkala, jako bych už byla mrtvá...

„Odpusť, otče, ale já zůstanu. Budu to zkoušet, dokud budu živa. A ani mrtvá ho nenechám, dokud ho nevezmu s sebou... Odpusť mi.“

Karaffa vstal. Nemohl slyšet náš rozhovor, ale věděl, že se mezi mnou a otcem něco odehrává. Toto spojení nepodléhalo jeho kontrole, a papež byl rozrušený, že se proti své vůli ocitl stranou...

„Za úsvitu váš otec vstoupí na hranici, Izidoro. To vy ho zabijíte. Takže – rozhodujte!“

Mé srdce se rozbušilo a zastavilo... Svět se hroutil... a já jsem s tím nemohla nic udělat, ani nic změnit. Ale musela jsem odpovědět – a já jsem odpověděla...

„Nemám vám co říct, Svatosti, kromě toho, že jste nejhorší zločinec, který kdy žil na této zemi.“

Papež na mě minutu hleděl, neskrýváje své překvapení, ale pak kývl na čekajícího starého kněze a vzdálil se bez jediného slova. Jakmile zmizel za dveřmi, vrhla jsem se k starému muži, křečovitě jsem ho chytila za suché, stařecké ruce a zvolala jsem:

„Prosím, prosím vás, svatý otče, dovolte mi obejmout ho na rozloučenou!.. Nebudu to moci už nikdy udělat... Slyšel jste, co řekl papež – zítra za úsvitu můj otec zemře... Smilujte se, prosím vás!.. Nikdo se o tom nikdy nedozví, přísahám! Prosím, pomozte mi! Bůh vám to nezapomene!..“

Starý kněz se na mě pozorně zahleděl a beze slova zatáhl za páku... Řetězy se skřípěním klesly, dostatečně na to, abychom si mohli říci poslední „sbohem“...

Popošla jsem vpřed, zabořila tvář do otcovy široké hrudi a dala konečně průchod ven se deroucím hořkým slzám... Dokonce i nyní, celý od krve, spoutaný na ruku i nohou rezavým železem, vydával otec úžasné teplo a klid, v němž jsem se cítila vždy tak příjemně a chráněně!.. On byl mým šťastným bezpečným světem, který mě za úsvitu musí opustit navždy... Myšlenky smutně následovaly jedna druhou, přinášejíce živé, drahé obrazy našeho „minulého“ života, který s každou minutou odcházel dál a dál, a já jsem ho nemohla ani zachránit, ani zastavit...

„Drž se, má milá. Musíš být silná. Musíš před ním ochránit Annu. A musíš ochránit sebe. Odcházím **za vás**. Možná, že ti to poskytne nějaký čas... abys zničila

Karaffu,“ tiše šeptal otec.

Křečovitě jsem ho svírala rukama a nechtěla ho pustit. A opět, jako kdysi dávno, jsem se cítila jako malé děvčátko hledající útěchu na jeho široké hrudi...

„Promiňte, madonno, ale musím vás odvést do vašich komnat, jinak mě mohou potrestat za neposlušnost. Odpuště mi...“, řekl chraplavým hlasem starý kněz.

Ještě jednou jsem pevně objala otce, naposledy jsem nasála jeho zázračné teplo... A bez ohlédnutí, nic okolo nevidíc očima plnýma slz, jsem vyběhla z mučírny. Stěny sklepení se „kývaly“ a musela jsem zastavit, chytit se kamenné římsy, abych neupadla. Nevidoucí nesnesitelnou bolestí jsem se ztraceně vlekla, nevědouc, kde jsem, a nepřemýšlejíc, kam jdu...

Stella tiše plakala velkými horkými slzami, vůbec se za ně nestyděla. Podívala jsem se na Annu – laskavě objímala Izidoru a byla velmi daleko od nás, zřetelně s ní znovu prožívala ty poslední, hrozné pozemské dny... Najednou jsem cítila velkou osamělost a chlad, jako by se všechno okolo zatáhlo pochmurným, černým, těžkým mrakem... Duše bolestně sténala a byla úplně pustá, jako vyschlý pramen, který byl kdysi plný čisté živé vody... Obrátila jsem se na dědečka – on zářil..! Proudila od něj bohatá zářivá, teplá, zlatá vlna a obklopovala Izidoru... A v jeho smutných šedých očích stály slzy. Izidora, kdesi velmi daleko, nevěnujíc pozornost nikomu z nás, tiše pokračovala ve svém přesmutném příběhu...

Ocitnuvši se ve „své“ komnatě, padla jsem na lůžko jako podřátá. Slzy už jsem neměla. Zbyla jen hrozná, holá prázdnota a duši oslepující beznaděj...

Nemohla, nechtěla jsem věřit tomu, co se děje!.. I když jsem to očekávala den za dnem, teď jsem nedokázala pochopit ani přijmout tu strašnou, nelidskou skutečnost. Nechtěla jsem, aby nastalo ráno... Mohlo přinést pouze hrůzu, a mně už nezbývalo dřívější „pevné přesvědčení“, že mohu toto všechno překonat nezlomena, nezradivši svého otce ani sebe... Pocit viny za jeho přervaný život mě pohltil... Bolest nakonec ohromila, trhající na cáry moje utržené srdce...

K mému velkému překvapení (a divokému roztrpčení!!!) jsem vyskočila kvůli hluku za dveřmi a uvědomila si, že jsem... spala! Jak se to mohlo stát?!. Jak jsem vůbec mohla usnout??? Ale zjevně se naše nedokonalé lidské tělo v některých nejtěžších chvílích života nepodřizuje naším přáním a brání sebe samo, aby přežilo. Tak jsem, neschopna snášet další utrpení, prostě „utekla“ do klidu, abych zachránila svou umírající duši. Ale teď už bylo pozdě – přišli pro mě, aby mě doprovodili na popravu mého otce...

Ráno bylo jasné a čisté. Na jasně modré obloze vysoko plula nadýchaná bílá oblaka, slunce vstávalo vítězně, radostně a zářivě. Den sliboval být krásný a slunný, jako samo přicházející jaro! A uprostřed toho svěžího, probouzejícího se života se moje zmučená duše svíjela a sténala, pohroužená v hlubokou, chladnou, neproniknutelnou tmou...

Uprostřed sluncem zalitého nevelkého náměstíčka, kam mě přivezl krytý kočár, se

tyčila předem postavená, „k použití připravená“ ohromná hranice... S vnitřním chvěním jsem na ni hleděla a nemohla jsem odtrhnout oči. Odvaha mě opustila a zachvátil mě strach. Nechtěla jsem vidět, co se děje. Vypadalo to strašlivě...

Náměstí se postupně zaplňovalo zachmuřenými, ospalými lidmi. Hned po probuzení je přiměli sledovat cizí smrt, a to jim nedělalo příliš velké potěšení... Řím se dávno přestal kochat hranicemi inkvizice. Pokud na začátku někoho zajímala cizí muka, několik let poté se lidé báli, že zítra se na hranici může ocitnout kdokoli z nich. A obyvatelé Říma, ve snaze vyhnout se nepříjemnostem, opouštěli rodné město... Opouštěli Řím. Od začátku Karaffovy vlády zůstala ve městě jen asi polovina obyvatel. Nepřál si v něm pobývat, pokud to šlo, ani jeden více či méně normální člověk. A bylo to snadné pochopit – Karaffa si necenil nikoho. Ať to byl prostý člověk, nebo princ z královské krve (a jindy dokonce kardinál jeho svaté církve!...) – papeže nezastavilo nic. Lidé pro něj neměli hodnotu ani význam. Byli jen **přijatelní** nebo **nepřijatelní** pro jeho „svatý“ zrak, nu a zbytek už se řešil velmi jednoduše – „nepřijatelný“ člověk šel na hranici a jeho bohatství naplnilo pokladnici jeho milované, svaté církve...

Najednou jsem pocítila měkký dotek – to byl otec!.. Stál už připoután u přízračného kůlu a laskavě se se mnou loučil ...

„Odcházím, dceruško... Bud’ silná. Toto je jen přechod – necítím bolest. On tě prostě chce zlomit, nedovol mu to, radosti moje!.. Brzy se setkáme, vždyť víš. Tam už nebude žádná bolest. Tam bude pouze světlo...“

Jakkoliv to bolelo, dívala jsem se na něj, neodtrhla jsem zrak. Znovu mi pomohl vstát. Jako kdysi dávno, když jsem byla ještě dítě a myslí hledala jeho podporu... Chtělo se mi křičet, ale duše mlčela. Bud’ už neměla žádné city, nebo byla mrtvá.

Kat jako obvykle přistoupil k hranici a nesl smrtonosný oheň. Konal to tak snadno a prostě, jako by podpaloval u sebe doma útulný krb...

Srdce divoce vyrazilo a ztuhlo... vědouc, že právě teď otec odejde... Nevydržela jsem a v mysli jsem na něj zakřičela:

„Otče, rozmysli se!.. Ještě není pozdě! Vždyť můžeš odejít „závanem“! On tě nikdy nedokáže najít!.. Prosím tě, otče!!!...“

Ale on jen smutně zavrtěl hlavou...

„Když uteču – pustí se za Annou. A ona nemůže „utéci“. Sbohem, dceruško... Sbohem, milá... Pamatuj – budu vždycky s tebou. Musím jít. Sbohem, radosti moje...“

Kolem otce zajiskřil jasný zářící „sloup“, svítící čistým namodralým světlem. Toto nádherné světlo objalo jeho fyzické tělo, jako by se s ním loučilo. Objevil se jasný, poloprůhledný zlatý duch, který se na mě lehce a laskavě usmál... Věděla jsem – toto byl konec. Otec ode mě odešel navždy... Jeho duch začal pomalu stoupat vzhůru... A zářivý kanál vzplanul modravými jiskřičkami a zavřel se. Bylo po všem... Můj skvělý, dobrý otec, můj nejlepší přítel s námi nebyl více...

Jeho „prázdné“ fyzické tělo ochablo a bezvládně viselo v provazech... Vážený a Čestný Pozemský Život byl přerván, podlehl nesmyslnému příkazu nepřítelnyho člověka...

Pocítila jsem přítomnost někoho známého, obrátila jsem se – vedle mě stál Sever.

„Vzchop se, Izidoro. Přišel jsem ti pomoci. Víím, je ti velmi těžko, slíbil jsem tvému otci, že ti pomohu...“

„Pomůžeš – v čem?“ zeptala jsem se hořce. „Pomůžeš mi zabít Karaffu?“

Sever odmítavě zavrtěl hlavou.

„Ale jinou pomoc nepotřebuju. Jdi pryč, Severe.“

A odvrátivši se od něj, dívala jsem se, jak hořelo to, co ještě před chvílí bylo mým laskavým, moudrým otcem... Věděla jsem, že odešel, že necítil tu nelidskou bolest... Že teď byl daleko od nás, odebral se do neznámého, nádherného světa, kde všechno bylo klidné a dobré. Ale pro mě stále hořelo **jeho tělo**. To hořely **ty milované ruce**, které mě objímaly jako dítě, utišovaly a chránily mě před vším trápením a starostmi... To hořely **jeho oči**, do nichž jsem s láskou hleděla, hledajíc uznání... Stále to byl pro mě můj milovaný, dobrý otec, kterého jsem tak dobře znala a tak silně a horoucně milovala... A právě **jeho tělo** nyní nenasytně požíraly hladové, zlostné, běsnící plameny...

Lidé se začali rozcházet. Tentokrát pro ně byla poprava nepochopitelná, protože nikdo neoznámil, kdo byl popravený člověk a za co zemřel. Nikdo se neobtěžoval říct ani slovo. Dokonce i sám odsouzený se choval poněkud zvláště – většinou lidé křičeli divokým křikem, dokud se jim bolestí nezastavilo srdce. Tenhle mlčel, dokonce i když ho plameny pohltily... Nu, žádný dav, jak známo, nemá rád nepochopitelné. Proto mnozí chtěli odejít „od hříchu dál“, ale papežská stráž je vrátila a nutila je dívat se na popravu do konce. Začalo nespokojené reptání... Karaffovi lidé mě chytili za ruce a násilím strčili do jiného vozu, ve kterém seděl „svatý“ papež... Byl velmi rozzlobený a podrážděný.

„Já to věděl, že „odejde“! Jedeme! Tady už nemáme co dělat!“

„Pro smilování! Mám právo alespoň vidět to až do konce!“ vzepřela jsem se.

„Nepředstírejte, Izidoro!“ zlostně mávl papež. „Vy dobře víte, že tam není! A tady prostě dohoří jen kus mrtvého masa!... Jedeme!“

A těžký kočár se pohnul z náměstí, ani mi nedovolil dívat se, jak v osamění dohořelo pozemské tělo nevinně popraveného, skvělého člověka... mého otce... Pro Karaffu to byl jen „kus mrtvého masa“, jak to vyjádřil sám „Svatý Otec“... Mně se z takového srovnání zježily vlasy. Musela existovat, dokonce i pro Karaffu, nějaká hranice! Ale očividně tato bestie žádnou hranici v ničem neměla...

Strašný den se chýlil ke konci. Seděla jsem u otevřeného okna, nic jsem necítila a neslyšela. Svět se pro mě stal mrtvým a neradostným. Zdálo se, že existuje odděleně, neprobojoval se do mého unaveného mozku a nijak se mě nedotýkal... Na okenním parapetu vrískali hrající si neposední „římští“ vrabci. Dole zněly lidské hlasy a obvyklý denní hluk rušného města. Ale to všechno ke mně doléhalo skrz jakousi velmi silnou „zeď“, která téměř nepropouštěla zvuky... Můj obvyklý vnitřní svět byl pustý a hluchý. Byl naprosto cizí a temný... Milý, laskavý otec již není. Následoval Girolama...

Ale pořád mi zůstávala Anna. A věděla jsem, že musím žít, abych ji mohla ochránit před sofistikovaným vrahem, který si říkal „zástupce Boha“, svatým papežem... Bylo těžké si představit, pokud Karaffa byl jen jeho „zástupce“, jaká bestie by musel být jeho milovaný Bůh?!. Snažila jsem se dostat ze svého „zamrzlého“ stavu, ale jak se

ukázalo – nebylo to tak jednoduché – tělo vůbec neposlouchalo, nechtělo ožít a unavená Duše hledala pouze pokoj... Tehdy, když jsem viděla, že se nic převratného nestane, rozhodla jsem se prostě zůstat v klidu a nechat všechno jít svou cestou.

Na nic víc jsem nemyslela a nic nerozhodovala, prostě jsem „odletěla“ tam, kam toužila moje zraněná duše, aby unikla... Aby si alespoň trochu oddychla a zapomněla, odešla daleko od zlého „pozemského“ světa tam, kde vládlo jen světlo...

Věděla jsem, že Karaffa mě nenechá dlouho na pokoji, navzdory tomu, **co** jsem si musela prožít, právě naopak – bude počítat s tím, že bolest mě oslabila a odzbrojila, a možná právě v tuto chvíli se pokusí mě přimět, abych se vzdala, nějakým dalším strašným úderem ...

Dny mýjely. Ale k mému velkému překvapení se Karaffa neukázal... To byla velká úleva, ale slabost, bohužel, jsem si nemohla dovolit. Neboť každou chvíli jsem čekala, jakou novou podlost si pro mě vymyslí jeho temná, zlá duše...

Bolest s každým dnem pomaličku otupovala, hlavně díky událostem před pár týdny a úplně ohromující a radostné nečekané události – objevila se u mě schopnost slyšet svého mrtvého otce!..

Nemohla jsem ho vidět, ale velmi jasně jsem ho slyšela a rozuměla každé slovo, jako by otec byl vedle mě. Nejprve jsem tomu nemohla uvěřit, myslela jsem, že jen blouzním z úplného vyčerpání. Ale volání se opakovalo... A byl to skutečně otec.

Byla jsem radostí bez sebe a obávala jsem se, že se najednou, právě teď, prostě sebere a zmizí!.. Ale otec nezmizel. A pomalu se uklidňujíc, byla jsem konečně schopna mu odpovědět...

„Skutečně je to pravda – jsi to ty!? Kde jsi teď?.. Proč tě nemůžu vidět?“

„Dceruško moje... Ty mě nevidíš, protože jsi zcela vyčerpáná, milá. Anna mě vidí, byl jsem u ní. I ty uvidíš, má drahá. Jen potřebuješ čas, aby ses uklidnila.“

Čisté, známé teplo se mi rozlilo po celém těle, obklopilo mě radostí a světlem...

„Jak se máš, otče!?. Řekni mi, jak vypadá ten druhý život?.. Jaký je?“

„Je úžasný, má milá!.. Jenom je dosud nezvyklý. A tak nepodobný našemu bývalému, pozemskému!.. Tady lidé žijí ve **svých** světech. A jsou tak krásné, tyto „světy“!.. Jenom já jsem ho ještě nedostal. Zdá se, že je pro mě ještě brzy...“ Hlas se na vteřinu odmlčel, jako by se rozhodoval, zda mluvit dále.

„Navštívil mě tvůj Girolamo, dceruško... Je stejně živý a milující, jak byl na Zemi... Velice se mu stýská a touží po tobě. A požádal mě, abych ti řekl, že tě pořád silně miluje i tam... A čeká na tebe, dokud nepříjdeš... A tvoje máma – ona je také s námi. My všichni tě milujeme a čekáme na tebe, má milá. Opravdu nám chybíš... Dávej na sebe pozor, dceruško. Nedopřej Karaffovi tu radost, aby se ti vysmál.“

„Příjdeš zase ke mně, otče? Uslyším tě ještě?“ prosila jsem ze strachu, že najednou zmizí.

„Uklidni se, dceruško. Teď je to **můj** svět. A Karaffova moc se na něj nevztahuje. Nikdy tě neopustím, ani Annu. Přijdu k vám, když zavoláte. Uklidni se, milá.“

„Co cítíš, otče? Cítíš něco?..“ zeptala jsem se ještě, trochu rozpačitá z naivní otázky.

„Cítím všechno stejně, jako jsem cítil na Zemi, jen mnohem jasněji. Představ si kresbu tužkou, která se najednou zaplní barvami – všechny mé pocity, všechny mé myšlenky jsou mnohem silnější a barevnější. A ještě... Pocit svobody je úžasný!.. Jako bych byl stejný jako vždy, ale zároveň úplně jiný... Nevím, jak to přesně vysvětlit, má drahá... Jako bych mohl obejmout celý svět, nebo prostě odletět daleko, daleko ke hvězdám... Všechno se zdá možné, jako bych mohl dělat všechno, co si budu přát! Je to velmi těžké popsat, vyjádřit slovy... Ale věř mi, dceruško – je to úžasné! A navíc... Vzpomínám si teď na všechny své životy! Pamatuji si všechno, co se kdy se mnou dělo... To všechno je ohromující. Není tak špatný, jak se zdálo, tento „druhý“ život... Takže se neboj, dceruško, jestli budeš muset jít sem – my všichni budeme na tebe čekat.“

„Pověz, otče... Skutečně i lidi, jako je Karaffa, tam čeká také překrásný život?.. Vždyť v tom případě je to opět hrozná nespravedlnost!.. Skutečně všechno opět bude jako na Zemi?!.. Skutečně nikdy nebude potrestán?!!“

„Ó ne, moje radosti, pro Karaffu zde není místo. Slyšel jsem, že takoví jako on odcházejí do strašného světa, ale já jsem tam ještě nebyl. Říká se, že je to to, co si zasloužili!.. Chtěl jsem se tam podívat, ale zatím jsem to nestihl. Neznepokojuj se, dceruško, dostane svoje, až přijde sem.“

„Můžeš mi odtud pomoci, otče?“ zeptala jsem se se skrytou nadějí.

„Nevím, má drahá... Pořád nerozumím tomuto světu. Jsem jako dítě, dělám první krůčky... Musím se nejprve „naučit chodit“, než ti mohu odpovědět... A teď už musím jít. Sbohem, drahá. Nejprve se musím naučit žít mezi našimi dvěma světy. A pak k tobě budu chodit častěji. Odvahu, Izidoro, a za nic na světě se nevzdávej Karaffovi. On jistě dostane, co si zaslouží, můžeš mi věřit.“

Otcův hlas zněl stále tišeji, až zeslábl a zmizel... Moje duše se upokojila. Byl to opravdu ON!.. A žil **znovu**, tentokrát ve svém, mně ještě neznámém, posmrtném světě... Ale všechno vnímal a cítil, jak sám právě řekl – a dokonce mnohem jasněji, než když žil na Zemi. Už jsem se nemusela bát, že už o něm nikdy neuslyším... Že ode mě odešel navždy.

Ale moje ženská duše, navzdory všemu, stejně po něm stále truchlila... Po tom, že jsem ho nemohla prostě lidsky obejmout, když jsem se cítila osamělá... Že jsem nemohla skrýt svůj smutek a strach na jeho široké hrudi, hledajíc klid... Že jeho silná, laskavá dlaň už nemohla pohladit mou unavenou hlavu, jako by říkala, že všechno se spraví a vše bude jistě dobré... Strašně mi chyběly tyto malé a zdánlivě nevýznamné, ale tak drahé, čistě „lidské“ radosti, a duše po nich hladověla a nemohla najít útěchu. Ano, byla jsem bojovnick... Ale pořád jsem byla i žena. Jeho jediná dcera, která vždycky věděla, že i když se stane nejhorší, otec vždy bude vedle mě, bude se mnou... A bolestně jsem to všechno postrádala...

Abych nějak setřásla nahromaděný žal, přiměla jsem se přemýšlet o Karaffovi. Podobné myšlenky mě přiměly vystřízlivět a vnitřně se sebrat, protože jsem dobře věděla, že tento „klid“ byl jen dočasný odklad...

Ale k mému velkému překvapení se Karaffa stále neukázal...

Dny mijely – úzkost rostla. Snažila jsem se najít nějaké vysvětlení jeho nepřítomnosti, ale nic seriózního, bohužel, mě nenapadalo... Cítila jsem, že něco chystá, ale nemohla jsem uhádnout co. Zmučené nervy se vzdávaly. A abych se úplně nezbláznila z čekání, začala jsem každý den chodit na procházku po paláci. Neměla jsem zakázáno, ale ani povoleno vycházet, proto, nechtějíc dál sedět pod zámek, rozhodla jsem se, že se budu procházet... i kdyby se to někomu nelíbilo. Palác byl obrovský a neobyčejně bohatý. Krása komnat ohromovala představitost, ale já osobně bych v takovém do očí bijícím luxusu nikdy nemohla žít... Zlacení stěn a stropů drtilo a utlačovalo mistrovství nádherných fresek, udušených v třpytivém obklíčení zlatých tónů. S požitkem jsem vzdávala hold talentu umělců, kteří vymalovali toto divukrásné obydlí, hodiny obdivujíc jejich výtvary a kochajíc se vytříbeným mistrovstvím. Zatím mě nikdo neobtěžoval, nikdo mě ani jednou nezastavil. I když jsem neustále potkávala nějaké lidi, kteří se mi uctivě poklonili a šli dál, spěchajíce každý po své práci. Přes tuto falešnou „svobodu“ mě to všechno znepokojovalo a každý nový den přinášel větší a větší tíseň. Tento „klid“ nemohl trvat věčně. A já jsem si byla téměř jistá, že nepochybně „vyplodí“ nějakou pro mě strašnou a bolestnou pohromu...

Abych pokud možno co nejméně myslela na zlé, každý den jsem se nutila stále dál a podrobněji zkoumat ohromující papežský palác. Zajímal mě limit mých možností... Vždyť muselo být někde „zakázané“ místo, kam „cizí“ nesmí vstoupit?.. Ale kupodivu zatím se mi nepodařilo vyvolat u strážných žádnou „reakci“... Bylo mi bez překážek povoleno jít všude, kam chci, samozřejmě mimo opuštění samotného paláce.

Tak jsem se toulala úplně svobodně po příbytku svatého papeže a lámala si hlavu, netušíc, co znamená tato nevysvětlitelná dlouhá „přestávka“. Věděla jsem, že se Karaffa velmi často nachází ve svých pokojích. Což znamenalo jediné – ještě nevyrazil na dlouhé cesty. Ale ani mě z nějakého důvodu neznepokojoval, jako by upřímně pozapomněl, že jsem v jeho moci a že jsem ještě naživu...

Během mých „procházek“ jsem potkala spoustu různých-přerůzných návštěvníků, kteří byli na oficiální návštěvě u svatého papeže. Byli to jak kardinálové, tak nějaké mně neznámé, velmi vysoce postavené tváře (jak jsem soudila podle jejich oděvu a podle toho, jak hrdě a nezávisle jednali s ostatními). Ale po odchodu z papežských komnat všichni tito lidé už nevypadali tak jistí a nezávislí, jak byli před přijetím... Vždyť pro Karaffu, jak jsem již řekla, nemělo význam, kdo byl člověk stojící před ním, jediná důležitá pro papeže byla JEHO VŮLE. A na ostatním nezáleželo. Proto jsem často viděla velmi „zničené“ návštěvníky, překotně se snažící co nejrychleji opustit papežské komnaty...

Jeden takový úplně stejný „chmurný“ den jsem se najednou rozhodla uskutečnit to, co mi už dlouho nedávalo pokoje – navštívit konečně zlověstné papežské sklepení... Věděla jsem, že to jistě „hrozí následky“, ale očekávání nebezpečí bylo stokrát horší než nebezpečí samo.

Tak jsem se rozhodla...

Sešla jsem dolů po úzkých kamenných schodech, otevřela těžké, smutně známé dveře a ocítila jsem se v dlouhé, vlhké chodbě, která páchla plísní a smrtí... Osvětlení

tam nebylo, ale jít dál mi nedělalo potíže, protože jsem se vždycky dobře orientovala ve tmě. Množství malých, velmi těžkých dveří bezútěšně následovalo jedny za druhými, úplně se ztrácejíce v hlubinách temné chodby... Pamatovala jsem si ty šeré zdi, pamatovala jsem si hrůzu a bolest, které mě doprovázely pokaždé, když jsem se odtud vrátila... Ale přikázala jsem si být silná a nepřemýšlet o minulosti. Přikázala jsem si prostě jít.

Konečně hrozná chodba skončila... Pořádně jsem se rozkoukala ve tmě a na samém konci jsem okamžitě uviděla úzké železné dveře, za kterými tak brutálně zahynul můj ničím se neprovinivší manžel... můj ubohý Girolamo. A za kterými obvykle bylo slyšet strašný křik a pláč lidí... Ale v ten den obvyklé zvuky z nějakého důvodu nebyly slyšet. Víc než to – za **všemi** dveřmi bylo podivné mrtvé ticho... Málem jsem si pomyslela – konečně Karaffa přišel k rozumu! Ale hned jsem sama sebe opravila – papež nebyl z těch, kdo by se vzpamatovali nebo se najednou stali lepšími. Jednoduše když je na začátku brutálně mučil, aby se dozvěděl potřebné, potom na své oběti zjevně načisto zapomněl a nechal je (jako odpad!) na „milost“ jejich katů...

Opatrně jsem se přiblížila k jednomu dveřím, tiše jsem stiskla kliku – dveře se ani nehnuly. Tak jsem je začala slepě ohmatávat, doufajíc, že najdu obvyklou závoru. Ruka narazila na velký klíč. Otočila jsem jím a těžké dveře se se skřípěním pootevřely dovnitř... Opatrně jsem vstoupila do mučírny a nahmatala jsem vyhaslou louč. Oheň tu k mé velké lítosti nebyl.

„Podívejte se doleva...“, ozval se najednou slabý, vyčerpaný hlas.

Trhla jsem sebou překvapením – v místnosti někdo byl!.. Tápala jsem rukou po levé stěně a konečně jsem nahmatala, co jsem hledala... Ve světle zažehnuté louče, přímo přede mnou, zářily velké, široce otevřené, chrpově modré oči... Opřený o studenou kamennou zeď, seděl tam vyčerpaný, širokými železnými řetězy přikovaný muž... Neschopna dobře vidět jeho tvář, přinesla jsem světlo blíže a překvapeně ucouvla – na špinavé slámě, celý potřísněný vlastní krví, seděl... kardinál! A podle jeho postavení jsem si hned uvědomila – byl jedním z nejvýše postavených, jedním z nejbližších Jeho Svatosti papeže. Co přimělo „Svatého Otce“ tak krutě zacházet se svým možným nástupcem?!.. Dokonce i se „svými“ Karaffa zacházel se stejnou krutostí?..

„Je vám špatně, Vaše Eminence? Jak vám mohu pomoci?“ zeptala jsem se, bezradně se rozhlížeje.

Hledala jsem alespoň hlt vody, abych dala pít nešťastníkovi, ale voda tam nebyla.

„Podívejte se na zdi... Jsou tam dvířka... Tam si schovávají víno...“, zašeptal muž, jako by uhodl mé myšlenky.

Našla jsem skříňku – opravdu tam byla láhev páchnoucí plísní a levným, kyselým vínem. Muž se nehýbal, tak jsem ho vzala za bradu a snažila jsem se ho napojit. Neznámý byl ještě docela mladý, asi čtyřicet až pětadvacet let. A velmi neobyčejný. Vypadal jako smutný anděl zmučený zvířaty, která se nazývala „lidmi“... Jeho obličej byl velmi hubený a jemný, ale velmi pravidelný a příjemný. A v této zvláštní tváři jako dvě hvězdy hořely vnitřní silou jasné modré oči... Něčím se mi zdál povědomý, ale nemohla jsem si vzpomenout, kde a kdy jsem ho mohla potkat.

Cizinec tiše zasténal.

„Kdo jste, monsignore? Jak vám mohu pomoci?“ zeptala jsem se znovu.

„Jmenuji se Giovanni... víc vědět nepotřebujete, madonno...“, chraplavě řekl muž. „Ale kdo jste vy? Jak jste se sem dostala?“

„Ach, to je velmi dlouhý a smutný příběh...“, usmála jsem se. „Jmenuji se Izidora, víc vědět také nepotřebujete, monsignore...“

„Víte, jak se odsud dostat, Izidoro?“ usmál se kardinál v odpověď. „Vždyť jste se nějak dostala sem?“

„Bohužel, odtud není tak jednoduché utéci“, odpověděla jsem smutně. „Můj manžel to v každém případě nedokázal... A otec se dostal jen na hranici.“

Giovanni se na mě velmi smutně podíval a přikývl, že všechno pochopil. Snažila jsem se mu dát napít ještě vína, ale nic se nestalo – nebyl schopný polknout ani malinko. „Prohlédla“ jsem ho po svém způsobu a viděla jsem, že ten ubožák má těžce poškozenou hrud’.

„Máte proražený hrudní koš, monsignore, můžu vám pomoci... jestli, samozřejmě, se nebojíte přijmout pomoc od „čarodějnice“...“, řekla jsem s co nejlaskavějším úsměvem.

Ve slabém světle dýmající louče se pozorně zadíval do mé tváře, až jeho oči nakonec zasvitly poznáním.

„Já vím, kdo jste ... Vzpomínám si na vás! Vy jste slavná Benátská vědma, s níž se Jeho Svatost za žádnou cenu nechce rozloučit“, pronesl tiše Giovanni. „O vás kolují legendy, madonno! Mnozí kolem papeže si přejí, abyste byla mrtvá, ale on nikoho neposlouchá. Proč jste pro něj tak důležitá, Izidoro?“

Bylo jasné, že se mu hovoří velmi těžce. Při každém nádechu kardinál sípal a kašlal, neschopen se normálně nadechnout.

„Jste na tom špatně. Prosím, dovolte mi, abych vám pomohla!“ nevzdávala jsem se, protože jsem věděla, že později už mu nikdo nepomůže.

„Na tom nezáleží... Myslím, že by bylo lepší, kdybyste rychle odešla, madonno, než přijdou moji noví dozorcí, nebo ještě lépe – sám papež. Nemyslím, že by se mu líbilo, kdyby vás tu našel...“, zašeptal kardinál a dodal: „A vy jste opravdu neobyčejně krásná, madonno... Příliš... dokonce i pro papeže.“

Dál jsem ho neposlouchala, položila jsem mu ruku na hrud’ a pociťovala jsem, jak se do proražených kostí vlévá životodárné teplo, oddělená od okolí, plně soustředěná jen na člověka před sebou. O několik minut později se opatrně, ale zhluboka nadechl, a když nepocítil bolest, překvapeně se usmál.

„Kdybyste si neříkala vědma – hned byste byla nazvána svatou, Izidoro! To je zázrak! Je pravda, žel, že jste se namáhala zbytečně... Brzy pro mě přijdou a myslím, že **potom** budu potřebovat závažnější léčbu... Vždyť znáte jeho metody, ne?“

„Snad vás nebudou mučit jako všechny ostatní, monsignore?.. Vždyť sloužíte jeho milované církvi!.. A vaše rodina – jsem si jistá, že je velmi vlivná! Copak vám nemůže pomoci?“

„Ach, myslím, že se mě nechystají jednoduše zabít...“, hořce se usmál kardinál.

„Ale vždyť v Karaffových sklepeních vás až do smrti nutí o ni prosit... Je to tak? Jděte, madonno! Budu se snažit přežít. A budu na vás vzpomínat s vděčností...“

Smutně jsem se rozhlédla po kamenné „cele“ a najednou jsem si s pohnutím vzpomněla na mrtvého Girolama, visícího na zdi... Jak dlouho všechna ta hrůza bude pokračovat?!.. Třeba nenajdu způsob, jak zničit Karaffu, a nevinné životy budou dál přerávány jeden za druhým, beztrestně jím ničeny?..

V chodbě se ozvaly něčí kroky. Za okamžik se dveře se skřipěním otevřely – na prahu stál Karaffa

Jeho oči sršely blesky. Zřejmě někdo z příčinlivých sluhů okamžitě hlásil, že jsem šla do sklepení, a teď se „Jeho Svatost“ zjevně chystala namísto na mně, vybit svůj hněv na nešťastném kardinálovi, bezmocně sedícím vedle mě...

„Gratuluji, madonno! Toto místo je vám zřejmě milé, jestliže se sem dokonce sama vracíte – No, dovolte mi, abych vám udělal radost – předvedeme vám teď pěkné představení!“ a s potěšeným úsměvem se usadil ve svém obvyklém velkém křesle a chystal se užít si nadcházející „podívanou“...

Nenávistí se mi zatočila hlava... Proč?!.. Proč tato bestie věřila, že jí patří každý lidský život s plným právem ho odejmout, kdykoliv se mu zachce?..

„Vaše Svatosti, to jsou snad i mezi věrnými služebníky vaší milované církve kacíři?..“ zeptala jsem se posměšně, stěží skrývající rozhořčení.

„Ach, v tomto případě jde pouze o vážnou neposlušnost, Izidoro. Kacířstvím to tu nepáchne. Prostě nemám rád, když mé rozkazy nejsou splněny. A každá neposlušnost musí dostat malou lekci pro příště, je to tak, můj drahý Moroni?.. Myslím, že v tom se mnou budete souhlasit?“

Moroni!!! No samozřejmě! Proto mi tento člověk připadal povědomý! Viděla jsem ho jen jednou na osobní audienci u papeže. Ale kardinál mě tehdy uchvátil svou skutečně přirozenou majestátností a svobodou své břitké mysli. A vzpomínám si, že Karaffa se mu tehdy zdál být velmi příznivě nakloněn a spokojen s ním. Čím se mohl kardinál tak silně provinit, že ho mstivý papež nechal vsadit do této strašné kamenné kobky?..

„No, příteli, přejete si přiznat svoji chybu a vrátit se k císaři, abyste ji napravil, nebo budete hnít zde až do mé smrti... která, jak jsem se dozvěděl, nastane až za velmi dlouho...“

Ztuhla jsem... Co to znamená?! Co se změnilo?! Karaffa se chystal žít **dlouho**??? A mluvil o tom velice jistě! Co se s ním mohlo stát během jeho nepřítomnosti?..

„Nesnažte se, Karaffo... Už to není zajímavé. Nemáte žádné právo mučit mě a držet mě v tomhle sklepení. A vy to víte velmi dobře,“ velmi klidně řekl Moroni.

Byla v něm stále ještě nezměněná důstojnost, která mě kdysi tak uchvátila. A pak se v mé mysli velmi jasně objevilo naše první a jediné setkání...

Stalo se to pozdě v noci na jedné z podivných „nočních“ Karaffových audiencí. Čekajících už moc nezůstalo, když najednou sluha hubený jako tyč ohlásil, že se na audienci dostavila Jeho Eminence kardinál Moroni, který navíc „velmi spěchá“. Karaffa se zjevně zaradoval. V tu chvíli do sálu majestátně vstoupil muž... Pokud si někdo

zasloužil označení vysoký hierarcha církve, byl to právě on! Vysoký, urostlý a štíhlý, velkolepý ve svém jasném moaré oděvu, kráčel lehkým, pružným krokem po hustém koberci jako po podzimním listí, hrdě nesl svou krásnou hlavu, jako by svět patřil jen jemu. Ušlechtilý od kořínků vlasů po špičky svých aristokratických prstů vzbuzoval mimovolně respekt dokonce i u těch, kdo ho neznali.

„Už jste připraven, Moroni?“ vesele zvolal Karaffa. „Doufám, že nás potěšíte svým úsilím! Nu, šťastnou cestu, kardinále, pozdravujte od nás císaře!“ a vstal, zřejmě se chystal k odchodu.

Nesnášela jsem Karaffův zvyk říkat o sobě „my“, ale byla to výsada králů a papežů a nikdo nikdy se to samozřejmě nesnažil zpochybnit. Silně se mi přičilo takové přehnané zdůraznění svojí důležitosti a výjimečnosti. Ale těm, kdo takové privilegium měli, to samozřejmě plně vyhovovalo a nezpůsobovalo jim to žádné nepříjemné pocity. Kardinál si nevšímal Karaffových slov, s lehkostí sklonil koleno a políbil „prsten hříšníků“, a jak vstával, velice pozorně se na mě zahleděl svými jasnými modrými očima. Zrcadlilo se v nich nečekané nadšení a zjevná pozornost... což se Karaffovi samozřejmě vůbec nelíbilo.

„Přišel jste sem navštívit mě, ne dobývat srdce krásných dam!“ pokáral ho papež s nelibostí. „Šťastnou cestu, Moroni!“

„Musím s vámi mluvit, ještě než se pustím do díla, Vaše Svatosti,“ pravil Moroni s nejvyšší zdvořilostí, vůbec neupadnuv do rozpaků. „Chyba z mé strany by nás mohla přijít draho. Takže vás prosím o chvilíčku vašeho drahocenného času, než vás opustím.“

Byla jsem překvapena nádechem pichlavé ironie ve slovech „váš drahocenný čas“... Byla skoro neznatelná, ale přesto – jasně tam byla! A hned jsem se rozhodla lépe si prohlédnout neobyčejného kardinála, překvapená jeho smělostí. Vždyť obvykle se nikdo neodvážil ani žertovat, tím spíše ironizovat Karaffu. Což v tomto případě ukazovalo, že Moroni se ho ani trošku nebál... Ale **co** bylo důvodem takového sebejistého chování, to jsem se hned rozhodla zjistit, abych nepropásla sebemenší příležitost poznat někoho, kdo by mi jednou alespoň trochu mohl pomoci při zničení „Jeho Svatosti“... Ale v tomto případě jsem bohužel neuspěla... Karaffa uchopil kardinála pod paži, přikázal mi počkat v sále a vedl Moroniho do svých komnat, nedovoliv mi ani rozloučit se s ním. Z nějakého důvodu jsem pocítila zvláštní lítost, jako kdybych propásla nějakou důležitou, i když velmi malou šanci získat cizí podporu...

Obvykle mi papež nedovoloval zůstat v jeho přijímacím sále, když tam byli lidé. Ale někdy, z toho nebo onoho důvodu, najednou „zavelel“, abych ho následovala, a odporovat mu v tom a uvalit na sebe ještě větší nepříjemnosti, to by bylo z mé strany prostě nerozumné, ani pro to nebyl žádný vážný důvod. Proto jsem vždycky šla, vědouc, že papež jako obvykle bude s jakýmsi nepochopitelným zájmem sledovat moji reakci na ty nebo ony hosty. Bylo mi úplně lhostejné, na co potřeboval tuto „zábavu“. Ale taková „setkání“ pro mě znamenala trošku rozptýlení a už kvůli tomu stálo za to neodporovat jeho zvláštním pozváním.

Takže jsem se už nikdy nesetkala se zajímavým kardinálem Moronim a brzy jsem

na něj zapomněla. A teď seděl na zemi přede mnou, celý zkrvavený, ale stále stejně hrdý, a opět jsem mohla jen obdivovat jeho schopnost udržet si svou důstojnost, jak zůstával sám sebou za všech, i těch nejnepríjemnějších okolností.

„Máte pravdu, Moroni, nemám žádný vážný důvod vás mučit...“, a pak se usmál. „Ale opravdu ho potřebujeme?.. A také ne všechna mučení zanechávají viditelné stopy, není-liž pravda?“

Nepřála jsem si zůstat!.. Nechtěla jsem vidět, jak tato zruďná „Svatost“ bude uplatňovat svůj „talent“ na úplně nevinném člověku. Ale také jsem dobře věděla, že Karaffa mě nepustí, dokud se nepokochá zároveň i svým utrpením. Proto jsem se sebrala, jak mi dovozovaly mé oslabené nervy, a připravila jsem se přihlížet...

Mohutný kat lehce zvedl kardinála a přivázal mu k nohám těžký kámen. Zpočátku jsem nemohla pochopit, co značilo takové mučení, ale pokračování bohužel nenechalo na sebe čekat... Kat zatáhl za páku a tělo kardinála se začalo zvedat... Bylo slyšet praskání – to se vymkly z místa jeho klouby a obratle. Vstaly mi vlasy hrůzou! Ale kardinál mlčel.

„Křičte, Moroni! Dopřejte mi to potěšení! Možná vám pak odpustím dřív. Nu, co říkáte?.. Příkazuji vám. Křičte!“

Papež běsnil... Nesnášel, když se lidé nezlomili. Nenáviděl, když se ho nebáli... A proto u „neposlušných“ bylo mučení mnohem těžší a krutější.

Moroni zbledl jako smrt. Po jeho vyhublé tváři stékaly velké kapky potu a padaly na zem. Jeho výdrž byla ohromující, ale věděla jsem, že to dlouho nemůže pokračovat – každé živé tělo má svůj limit... Chtěla jsem mu nějak pomoci od bolesti. A pak mě najednou napadla zábavná myšlenka, kterou jsem se hned pokusila uskutečnit – kámen, který visel na nohou kardinála, se stal nehmotným!.. Karaffa si toho naštěstí nevšiml. Ale Moroni překvapeně zvedl oči a hned je spěšně zavřel, aby nebyly vidět. Ale já jsem viděla – pochopil. A pokračovala jsem v „čarování“ dál, abych co nejvíce zmírnila jeho bolest.

„Jděte pryč, madonno!“ zvolal nespokojeně papež. „Rušíte mi mou podívanou. Dávno jsem chtěl vidět, jestli bude náš drahý přítel stejně hrdý po „práci“ mého kata? Rušíte mě, Izidoro!“

To znamenalo, že všechno pochopil...

Karaffa nebyl vidoucím, ale mnohé nějak zachytil svým neuvěřitelně bystrým smyslem. Tak i teď cítil, že se něco děje, a nechtěje ztratit kontrolu nad situací, nařídil mi, abych odešla.

Ale teď už jsem nechtěla odejít. Nešťastný kardinál potřeboval mou pomoc a já jsem mu upřímně chtěla pomoci. Neboť jsem věděla, že nechat ho pohromadě s Karaffou znamenalo, že nikdo neví, zda Moroni uvidí příští den. Ale Karaffu moje přání zjevně nezajímalo... Nedali mi možnost ozvat se, druhý kat mě doslova vynesl ze dveří, postavil mě na chodbu a vrátil se do místnosti, kde sám s Karaffou zůstal sice velmi statečný, ale zcela bezmocný dobrý člověk...

Stála jsem na chodbě a bezradně přemýšlela, jak bych mu mohla pomoci. Ale východisko z jeho nešťastné situace bohužel nebylo. V každém případě jsem ho

nemohla tak rychle najít... I když, upřímně řečeno, moje vlastní situace byla snad ještě horší... Ano, dosud mě Karaffa ještě nemučil. Ale vždyť fyzická bolest nebyla tak hrozná jako strašné mučení a smrt milovaných lidí... Nevěděla jsem, co se stalo s Annou, a protože jsem se bála nějak zasahovat, bezmocně jsem vyčkávala... Ze své smutné zkušenosti jsem moc dobře věděla – rozhněvám papeže nějakým neuváženým činem a bude jen hůře – Anna určitě bude trpět.

Dny mýjely a já nevěděla, jestli je moje děvčátko stále ještě v Meteore. Neukázal se tam za ní Karaffa?... A je-li s ní všechno v pořádku.

Můj život byl prázdný a cizí, neřkuli beznadějný. Nemohla jsem opustit Karaffu, protože jsem věděla, že stačí jen odejít a on hned vybije svůj hněv na mé ubohé Anně... Také jsem stále nebyla schopna ho zničit, neboť jsem nenacházela cestu ke štítu, kterým ho kdysi obdaroval „cizí“ člověk. Čas neúprosne plynul a já jsem stále silněji cítila svou bezmocnost, která spolu s nečinností začínala pomalu působit na můj rozum...

Přešel již téměř měsíc od mé první návštěvy ve sklepení. Nebyl nikdo, s kým bych mohla prohodit alespoň slovo. Samota mě ubíjela, v srdci se usadila prázdnota, ostře chutnající zoufalstvím ...

Doufala jsem, že Moroni všechno přežil bez ohledu na „talent“ papeže. Ale vrátit se do sklepení jsem se obávala, protože jsem si nebyla jistá, zda se tam stále ještě nešťastný kardinál nachází. Moje druhá návštěva by na něj mohla obrátit opravdový hněv Karaffy a platit za to by Moroniho přišlo opravdu draho.

Zůstala jsem oddělena od vší společnosti a trávila jsem dny v úplném „tichu osamění“. Až jsem nakonec, neschopna dále vydržet, opět sestoupila do sklepení...

Místnost, ve které jsem před měsícem našla Moroniho, tentokrát byla prázdná. Mohla jsem jen doufat, že odvážný kardinál byl stále naživu. A já mu upřímně přála hodně štěstí, které věžňům Karaffy bohužel zjevně chybělo.

A protože jsem už byla ve sklepení, tak jsem se po zamyšlení rozhodla podívat dál a opatrně otevřela další dveře...

A tam, na nějakém hrozném mučicím „nástroji“ ležela úplně nahá, zkrvavená mladá dívka, jejíž tělo představovalo skutečnou směs živého spáleného masa, řezných ran a krve, které ji pokrývaly celou od hlavy až k patě... Ani kat, tím spíš Karaffa, k mému štěstí, v mučírně nebyli.

Tiše jsem přešla k nešťastnici a opatrně ji pohladila po opuchlé, něžné tváři. Dívka zasténala. Potom jsem jemně vzala její křehké prsty do dlaně a pomalu ji začala „léčit“... Brzy na mě udiveně hleděly čisté, šedé oči...

„Tiše, moje milá... Lež tiše. Pokusím se ti pomoci, jak to půjde. Ale nevím, jestli budu mít dost času... Mučili tě opravdu hodně a já si nejsem jistá, jestli to dokážu všechno rychle „zalátat“. Uvolni se, drahoušku, a zkus si vzpomenout na něco hezkého... jestli můžeš.“

Dívka (byla téměř ještě dítě) zasténala a snažila se něco říct, ale slova z nějakého důvodu nevycházela. Mumlala, neschopná vyslovit jasně ani to nejkratší slovo. A pak mnou proběhlo hrozná pochopení – ta nešťastnice neměla jazyk!!! Vytrhli jí ho... aby nemluvila příliš! Aby nevykřičela pravdu, až bude hořet na hranici... Aby nemohla říci,

co s ní dělali...

Ach Bože!.. Skutečně toto všechno dělali LIDÉ???

Když jsem zklidnila své zmrtvělé srdce, snažila jsem se ji kontaktovat svou myslí – dívka uslyšela. To znamenalo, že **byla obdařená!**.. Jedna z těch, které papež tak silně nenáviděl. A koho tak brutálně upaloval zaživa na svých hrůzných lidských hranicích....

„Co s tebou udělali, moje milá?!.. Za co ti vzali řeč?!“

Pokusila jsem se potáhnout výš hrubou pytlou spadenou z těla neposlouchajícím, roztřeseným rukama a šeptala jsem otřeseně:

„Neboj se, drahoušku, jen mysl na to, co chceš říct, a já tě uslyším. Jak se jmenuješ, děvčátko?“

„Damiana...“, zazněla tiše odpověď.

„Vydrž, Damiano,“ usmála jsem se co nejlaskavěji. „Vydrž, neodcházej, a já se ti pokusím pomoci!“

Ale dívka jen pomalu zavrtěla hlavou a po její rozbité tváři sklouzla čistá osamělá slza...

„Děkuji vám... za dobré. Ale já už nejsem živá...,“ zašeptal v odpověď její tichý „mentální“ hlas. „Pomozte mi... Pomozte mi „odejít“. Prosím... Nedokážu to déle snášet... Oni se brzy vrátí... Prosím vás! Oni mě zneuctili... Prosím, pomozte mi „odejít“... Vy přece víte jak. Pomozte... Budu vám „tam“ děkovat a vzpomínat na vás...“

Popadla svými vyhublými prsty, znetvořenými mučením, moje zápěstí, svírala ho pevným stiskem, jako by opravdu věděla, že jí mohu pomoci... mohu jí dát vytoužený pokoj...

Ostrá bolest sevřela moje unavené srdce... Tato milá, brutálně ztýraná dívka, skoro dítě, **mě prosila o smrt jako o laskavost!!!** Kati nezranili jen její křehké tělo – zhanobili její čistou duši, znásilnili ji!.. A teď byla Damiana připravena „odejít“. Žádala smrt jako vysvobození, ani na okamžik nepřemýšlela o záchraně. Byla mučena a zneuctěná, a nechtěla žít ... Před mým zrakem se zjevila Anna... Bože, opravdu i ji čekal tak strašný konec?!! Budu moci ji uchránit od této noční mûry?!

Damiana na mě úpěnlivě hleděla svýma čistýma šedýma očima, v nichž se zrcadlila nelidsky hluboká, divoká bolest... Nemohla už dál bojovat. Neměla sil. Aby **nezradila sama sebe**, raději volila odchod...

Co tohle bylo za „lidi“, kteří konali takovou krutost?!.. Co za bestie podupalo naši čistou Zemi, pošpinilo ji svou podlostí a „černou“ duší?.. Tiše jsem plakala, hladila milou tvář této statečné, nešťastné dívenky, která prožila jen malou část svého smutného, nešťastného života... A moji duši spalovala nenávist! Nenávist k netvorovi, který sám sebe zval římským papežem... náměstkem Božím... a Svatým Otcem... který si užíval svou prohnílou moc a bohatství, zatímco v jeho strašlivém sklepení opouštěla život nádherná čistá duše. Odcházela na vlastní přání... Protože nemohla dál snášet extrémní bolest způsobenou jí z příkazu „svatého“ papeže...

Ach, jak jsem ho nenáviděla! Z celého srdce a duše nenáviděla! A věděla jsem, že se pomstím, ať to stojí cokoli. Za všechny, které tak brutálně zabili na jeho příkaz... Za otce... za Girolama... za toto dobré, čisté děvče... a za všechny ostatní, kterým hravě

odňal možnost žít svůj cenný a v tomto těle jediný pozemský život.

„Pomůžu ti, děvčátko... Pomůžu ti, má milá...“, šeptala jsem tiše a něžně ji konejšila. „Uklidni se, sluníčko, tam nebude více bolesti. Můj otec už tam šel... Mluvila jsem s ním. Tam je pouze světlo a mír... Uvolni se, drahoušku... Vyplním tvoje přání. Teď odejdeš – neboj se. Nebudeš nic cítit... Pomůžu ti, Damiano. Budu s tebou...“

Z jejího znetvořeného fyzického těla vyšla neuvěřitelně krásná duše. Vypadala tak, jaká Damiana byla předtím, než se dostala do tohoto prokletého místa.

„Děkuji vám...“, zašeptal její tichý hlas. „Děkuji vám za dobro... a za svobodu. Budu na vás vzpomínat.“

Začala ladně stoupat světelným tunelem.

„Sbohem, Damiano... Ať je tvůj nový život šťastný a světlý! Ještě najdeš svoje štěstí, děvčátko... A najdeš dobré lidi. Sbohem...“

Její srdce se tiše zastavilo... A trpící duše svobodně odletěla tam, kde už jí nikdo nemohl způsobit bolest. Milá, dobrá dívka odešla a nepoznala, jak krásný a radostný mohl být její přervaný, neprožitý život... kolik dobrých lidí mohl obšťastnit její Dar... jak velká a světlá mohla být její nepoznaná láska... a jak jasně a šťastně mohly znít hlasy jejích v tomto životě nenarozených dětí...

Smrt upokojila a vyhladila Damianinu tvář a ona vypadala, jako by jen spala, tak čistá a krásná byla teď...

Hořce plačíc, posadila jsem se na hrubé sedátko vedle jejího opuštěného těla... Srdce stydlo hořkostí a křivdou pro její nevinný, přervaný život... A někde hluboko v duši rostla divoká nenávist, hrozící prodrat se ven a smést z tváře Země celý ten zločinný, hrůzný svět...

Nakonec jsem se nějak sebrala, znovu jsem se podívala na statečné děvčátko, v mysli jí popřála pokoj a štěstí v jejím novém světě, a tiše vyšla ze dveří...

Spatřená hrůza paralyzovala mé vědomí, zbavila mě touhy objevovat papežské sklepení dále... hrozila jsem se uvalit na sebe další něčí utrpení, které mohlo být ještě děsivější. Chystala jsem se už jít nahoru, když jsem najednou uslyšela slabé, ale velmi naléhavé volání. Překvapeně jsem naslouchala, až jsem si nakonec uvědomila, že mě někdo volá odtud, z tohoto sklepení. A hned jsem zapomněla na všechny minulé strachy a rozhodla se to prověřit.

Volání se opakovalo, dokud jsem nedošla přímo ke dveřím, z něhož šlo...

Cela byla prázdná a vlhká, bez osvětlení. A v samém rohu na slámě seděl muž. Přiblížila jsem se k němu a najednou jsem vykřikla – byl to můj starý známý, kardinál Moroni... Jeho hrdá tvář tentokrát byla rudá odřeninami a bylo zřejmé, že kardinál trpěl.

„Ach, jsem velmi ráda, že jste naživu!.. Dobrý den, monsignore! To vy jste se mě pokoušel volat?“

Trošku se nadzvedl, zkřivil tvář bolestí a velmi vážně řekl:

„Ano, madonno. Už dlouho vás volám, ale vy jste z nějakého důvodu neslyšela. Ačkoli jste byla blízko.“

„Pomáhala jsem milé dívce rozloučit se s našim krutým světem...“, odpověděla jsem smutně. „Proč mě potřebujete, Vaše Eminence? Mohu vám nějak pomoci?..“

„Není to kvůli mně, madonno. Povězte, vaše dcera se jmenuje Anna, je to tak?“

Stěny místnosti se zhouply... Anna!!! Bože, jen ne Anna!.. Zachytila jsem se něčeho, abych neupadla.

„Mluvte, monsignore... Máte pravdu, moje dcera se jmenuje Anna.“

Můj svět se hroutil, i když jsem ještě neznala příčinu... Stačilo už to, že se Karaffa zmínil o mé ubohé holčičce. Očekávat od toho něco dobrého nemělo smysl.

„Když se papež minulou noc „zabýval“ mnou v tomhle sklepení, sdělil mu muž, že vaše dcera opustila klášter... A Karaffa tím byl z nějakého důvodu velmi potěšen. Proto jsem se rozhodl nějak vám tu novinku sdělit. Koneckonců, jeho radost, jak jsem pochopil, přináší všem jen neštěstí? Nemýlím se, madonno?..“

„Ne... Máte pravdu, Vaše Eminence. Řekl ještě něco jiného? Třeba nějakou maličkost, která by mi mohla pomoci?“

Zeptala jsem se v naději, že získám alespoň malinké „doplnění“. Ale Moroni jen zavrtěl hlavou...

„Bohužel, madonno. Jen řekl, že se velmi mýlíte a že láska ještě nikomu dobro nepřinesla. Jestli vám to něco říká, Izidoro.“

Jen jsem přikývla a snažila se sebrat svoje v panice rozběhnuté myšlenky. A snažíc se neukázat před Moronim, jak mnou otřásla ta zpráva, řekla jsem tak klidně, jak to šlo:

„Dovolíte mi, abych vás vyléčila, monsignore? Zdá se mi, že byste zase potřeboval mou „vědmí“ pomoc. A děkuji za zprávu... I za špatnou. Vždycky je lepší znát dopředu plány nepřítele, i ty nejhorší, ne?“

Moroni se pozorně zadíval do mých očí, zoufale se snažil najít v nich odpověď na nějakou pro něj důležitou otázku. Ale moje duše se ukryla před světem, aby neochořela... aby přežila nadcházející zkoušku... A kardinál se nyní setkal jen s naučeným „společenským“ pohledem, který nedovolil proniknout do mé duše ztuhlé hrůzou...

„Snad se nebojíte, madonno?“ řekl Moroni tiše. „Vždyť jste tisíckrát silnější než on! Proč se ho bojíte?!..“

„Má něco, s čím zatím není v mých silách bojovat... A zatím není v mých silách ho zabít. Ach, věrte mi, Vaše Eminence, kdybych jen našla klíč k této jedovaté zmiji!..“, vzpamatovala jsem se a opět navrhla: „Dovolíte mi, abych se zabývala vámi? Zmírním vaše bolesti.“

Ale kardinál s úsměvem odmítl.

„Zítřka už budu na jiném, klidnějším místě. A doufám, že Karaffa na mě na chvíli zapomene. A co vy, madonno? Co bude s vámi? Nemohu vám pomoci z vězení, ale moji přátelé jsou dost vlivní. Mohu vám být nějak užitečný?“

„Děkuji vám, monsignore, za váš zájem. Ale nechci chovat falešné naděje a doufat, že se odsud dostanu... Nikdy mě nenechá jít... Ani moji ubohou dceru. Žiji, abych ho zničila. On nemá místo mezi lidmi.“

„Lituji, že jsem vás nepoznal dřív, Izidoro. Možná bychom se stali dobrými přáteli. A teď sbohem. Nemůžete tu zůstat. Papež mi bude určitě chtít popřát „šťastnou cestu“. Není důvod, abyste se s ním tady potkala. Zachraňte svou dceru, madonno... A

nepodlehnete Karaffovi. Bůh bude s vámi!“

„O kterém Bohu mluvíte, monsignore?“ zeptala jsem se smutně.

„Určitě ne o tom, k němuž se modlí Karaffa!..“ usmál se na rozloučenou Moroni.

Ještě jsem na okamžik postála a snažila se vtisknout do duše obraz tohoto úžasného člověka, pak jsem mávla na rozloučenou rukou a vyšla na chodbu.

Nebesa se rozevřela přívalem úzkosti, paniky a strachu!.. Kde teď bylo moje statečné, opuštěné děvčátko?! Co ji přimělo opustit Meteoru?.. Na mé naléhavé volání Anna z nějakého důvodu neodpovídala, i když jsem věděla, že mě slyší. To vzbuzovalo ještě větší úzkost a já jsem se držela z posledních sil, abych se nepoddala panice spalující duši, protože jsem věděla, že Karaffa samozřejmě využije každé mé slabosti. A potom bych prohrála, aniž bych vůbec začala bojovat...

Uchýlila jsem se do „svých“ komnat, „lízala“ si staré rány, i když jsem nedoufala, že se někdy zahojí, ale prostě jsem se snažila být co nejsilnější a neklidnější pro případnou možnost války s Karaffou... Doufat v zázrak nemělo smysl, protože jsem věděla velmi dobře – v našem případě se zázraky nedají očekávat... Všechno, co se stane, budu muset udělat jen já sama.

Nečinnost ubíjela, nutila mě cítit se všemi opuštěnou, bezmocnou a zbytečnou... A i když jsem věděla velmi dobře, že to není pravda, červ „černé pochybnosti“ úspěšně hryzal v rozpáleném mozku a zanechával tam jasnou stopu nejistoty a lítosti...

Nebylo mi líto, že jsem u Karaffy sama... Ale panicky jsem se bála o Annu. Ale také jsem si ještě pořád nedokázala odpustit smrt otce a Girolama, mých milovaných a pro mě nejlepších lidí na světě... Budu je schopna někdy pomstít?.. Nemají pravdu všichni, kdo říkají, že nad Karaffou nelze vyhrát? Že ho nezničím, ale jen hloupě sama zemřu?.. Měl snad pravdu Sever, když mě vyzýval, abych se vrátila do Meteoru? A nedoufala jsem snad, že zničím papeže, celou dobu **pouze já sama?!**

A navíc... Cítila jsem se velmi unavená... Nelidsky, strašně unavená... Někdy se zdálo – nebylo by opravdu lepší odejít do Meteoru?.. Vždyť někteří tam odešli?.. A z nějakého důvodu je netížilo, že okolo umírají lidé. Pro ně bylo důležité VĚDĚNÍ, získat skryté POZNÁNÍ, protože se pokládali za **výjimečně** obdarované... Ale na druhou stranu, pokud skutečně **byli** tak „výjimečnými“, tak v tom případě zapomněli na naše nejzákladnější, ale podle mě velmi důležité přikázání – **nedopřej si klidu, dokud je druhým třeba tvé pomoci...** Jak se mohli tak snadno uzavřít, aniž se rozhlédli kolem sebe, nepokusili se pomoci ostatním?.. Jak upokojili svoje duše?..

Samozřejmě moje „pohoršené“ myšlenky se vůbec netýkaly dětí v Meteoru... Tato válka nebyla **jejich válkou**, týkala se **pouze dospělých**... Ale děti čekala ještě dlouhá a těžká cesta poznání, aby potom dokázaly chránit svůj domov, svou rodinu a všechny dobré lidi žijící na naší zvláštní, nepochopitelné Zemi.

Ne, myslela jsem pouze na dospělé... Na ty, kteří se považovali za příliš „neobyčejné“, než aby riskovali svůj „drahocenný“ život. Na ty, kteří raději seděli v Meteoru, uvnitř jejích silných zdí, zatímco Země byla zalévána krví a stejně nadaní jako oni sami kráčeli houfně na smrt...

Vždycky jsem milovala svobodu a vážila si práva svobodné volby každého

jednotlivce. Ale v životě byly okamžiky, kdy naše **osobní svoboda neměla cenu životů milionů dalších dobrých lidí...** V každém případě, tak jsem se **rozhodla já sama...** A nemínila jsem nic měnit. Ano, byly okamžiky slabosti, kdy se zdálo, že oběť, na kterou jsem šla, bude zcela zbytečná a marná. Že nezmění nic na tomto krutém světě... Ale pak se zase vrátila chuť bojovat... Pak se všechno vrátilo na svoje místo, a já jsem byla vši svou duší připravena vrátit se na „bitevní pole“, bez ohledu na to, jak nerovná válka to byla...

Dlouhé, těžké dny se táhly v zástupu „neznámého“, a mě vůbec nikdo neobtěžoval. Nic se nezměnilo, nic se nestalo. Anna mlčela, nereagovala na mé volání. A já jsem netušila, kde je nebo kde bych ji měla hledat...

Pak jednoho dne, k smrti unavená z prázdného, nekonečného čekání, jsem se rozhodla konečně realizovat svou dávnou, smutnou touhu – vědouc, že určitě už nikdy znovu neuvidím svoje milované Benátky, rozhodla jsem se jít tam „závanem“, abych se rozloučila...

Venku byl máj a Benátky se vystrojily jako mladá nevěsta očekávající svůj nejkrásnější svátek – svátek Lásky...

Láska se vznášela všude – byl jí prosycen samotný vzduch!.. Dýchaly jí mosty a kanály, pronikala do všech koutů vyzdobeného města... do všech vláken **každé** jednotlivé v něm žijící duše... Na jeden den se Benátky proměnily v kouzelný kvítek lásky – horký, opojný a nádherný! Ulice města doslova „tonuly“ v nesčetném množství rudých růží, které v bohatých „řadách“ visely až do vody a jemně ji laskaly křehkými rudými okvětními plátky... Celé Benátky vydechovaly vůni štěstí a léta. A na jeden den i ti nejchmurnější obyvatelé města vyšli ze svých domovů a s úsměvem očekávali, že se možná v tento krásný den **i na ně**, smutné a osamělé, usměje rozmarná Láska...

Svátek začínal brzy ráno, když první sluneční paprsky teprve začaly pozlacovat městské kanály a zasypávat je horkými polibky, od nichž se, nesměle se rozhořívající, zalévaly rudými ostýchavými odlesky... Hned nato, aniž je nechaly pořádně se probudit, pod okny městských krásků už něžně zněly první milostné romance... A honosně oděni gondoliéři, s vycídnými gondolami ozdobenými slavnostními rudými květy, trpělivě čekali v přístavu a každý doufal, že k sobě usadí nejzářivější krasavici tohoto nádherného, čarovného dne.

Během tohoto svátku neplatily pro nikoho žádné zákazy – mladí i staří se vyrojili do ulic, aby vychutnali nadcházející veselí a pokusili se včas obsadit nejlepší místa na mostech, aby viděli plovoucí gondoly vezoucí slavné benátské kurtizány, krásné jako samo jaro. Ty svého druhu výjimečné ženy, jejichž inteligenci a krásu obdivovali básníci a které malíři zvěčňovali na svých velkolepých plátnech.

Vždycky jsem si myslela, že láska může být **pouze čistá**, a nikdy jsem nechápala a nesouhlasila s nevěrou. Ale kurtizány z Benátek nebyly jen ženy, u nichž se kupovala láska. Kromě toho, že byly vždy neobyčejně krásné, byly také skvěle vzdělané, nesrovnatelně lépe než jakákoliv nevěsta z bohaté a vznešené benátské rodiny... Na rozdíl od velmi vzdělaných urozených Florent'anských žen v Benátkách v mé době nesměly chodit ani do veřejných knihoven a být „sečtělé“, protože manželky urozených

Benátčanů byly považovány jen za krásnou věc, milujícím manželem zavřenou doma „pro blaho“ jeho rodiny... A čím vyšší bylo postavení dámy, tím méně jí bylo dovoleno znát. Kurtizány naopak obvykle znaly několik jazyků, hrály na hudební nástroje, četly (a někdy i psaly!) verše, dobře znaly filozofy, byly zběhlé v politice, krásně zpívaly a tančily... Zkrátka – znaly všechno to, co by každá urozená žena (podle mě) **povinně měla znát**. A vždycky jsem si upřímně myslela, že **kdyby ženy velmožů uměly jen malinko z toho, co znaly kurtizány, v našem krásném městě by navždy vládla věrnost a láska...**

Neschvalovala jsem cizoložství, ale nemohla jsem si vážit ani žen, které neznaly (a ani nechtěly znát!) nic z toho, co se nacházelo za hradbami jejich rodných Benátek. Jistě, to promlouvala moje florentská krev, ale naprosto jsem nesnášela nevědomost! A lidé, kteří měli neomezené možnosti VĚDĚT, ale nechtěli, ve mně vyvolávali pouze nelibost.

Ale vraťme se do mých milovaných Benátek, které, jak jsem věděla, se ten večer připravovaly na svůj pravidelný každoroční festival...

Velmi snadno, bez zvláštního úsilí jsem se objevila na hlavním náměstí.

Všechno vypadalo jako předtím, ale tentokrát, i když byly Benátky vyzdobené jako dřív, byly téměř prázdné. Kráčela jsem podél jednoho kanálu a nemohla jsem věřit svým očím!.. Nebylo ještě příliš pozdě, a obvykle v této době město ještě hučelo jako znepokojený úl a těšilo se na oblíbený svátek. Ale tento večer byly krásné Benátky prázdné... Nemohla jsem pochopit, kam se poděly všechny šťastné obličeje?.. Co se stalo s mým krásným městem za těch několik krátkých let???

Pomalů jsem kráčela po opuštěném nábřeží, vdechovala jsem známý, teplý a mírný, sláný vzduch a nemohla jsem zadržet slzy stékající po tváři, zároveň šťastné i smutné... Toto byl **můj domov!**.. Moje skutečné rodné a milované město. Benátky navždy zůstaly **MÝM** městem!.. Milovala jsem jejich honosnou krásu, významnou kulturu... Jejich mosty a gondoly... A jednoduše jejich neobvyklý charakter, který z nich činil výjimečné město mezi všemi na Zemi.

Večer byl velmi příjemný a klidný. Jemné vlny tiše ševalily a líně šplouchaly o kamenné portály... A ladně rozhoupavše vyzdobené gondoly, běžely zpátky do moře a nesly s sebou opadané lístky růží, které se zdálky podobaly rudým kapkám krve, jež někdo štědře rozhodil na vodní zrcadlo.

Najednou mě z mého hořko-sladkého snění vyrušil známý hlas:

„To není možné!!! Izidoro?! Jsi to opravdu ty?!..“

Náš starý dobrý přítel, Francesco Rinaldi, stál a ohromeně na mě zíral, jako by se před ním náhle zjevil známý duch... Očividně se neodvažoval věřit, že to opravdu jsem já.

„Bože můj, odkud ses tu vzala?! Mysleli jsme, že jsi dávno mrtvá! Jak se ti podařilo uniknout? Nebo tě snad propustili?!..“

„Ne, nepropustili, můj drahý Francesco,“ zavrtěla jsem smutně hlavou. „A ani jsem, bohužel, neunikla... Jen jsem se přišla rozloučit...“

„Ale jak to? Vždyť jsi tady? A úplně volná? A kde je můj přítel?! Kde je

Girolamo? Tak dávno jsem ho neviděl a tak se mi po něm stýskalo!..“

„Girolamo už není, drahý Francesco... Stejně jako víc není ani otce...“

Ať už proto, že Francesco byl přítel z naší šťastné „minulosti“, nebo jsem jen byla unavená z nekonečné samoty, ale jak jsem vyprávěla **právě jemu** o hrůze, kterou nám provedl papež, najednou mě zachvátila nelidská bolest... A ta konečně prorazila!.. Slzy proudily vodopádem žalu, smetly ostych i hrdost a zanechaly jen touhu po ochraně a bolest ze ztráty... Skrytá na jeho teplé hrudi, vzlykala jsem jako ztracené dítě, které hledá přátelskou podporu...

„Uklidni se, moje drahá přítelkyně... No tak! Prosím, uklidni se...“

Francesco hladil mou unavenou hlavu, jak to kdysi dávno dělával otec, když mě chtěl uklidnit. Bolest žhnula, znova mě nemilosrdně vracela do minulosti, kterou nešlo vrátit a která již neexistuje, protože na Zemi už nebyli lidé, kteří tuto krásnou minulost vytvořili...

„Můj dům byl vždy i tvým domem, Izidoro. Musíš se někde schovat! Půjďme k nám! Uděláme všechno, co budeme moci. Prosím, pojďme k nám!.. U nás budeš v bezpečí!“

Byli to báječní lidé – jeho rodina... A já jsem věděla, že když budu souhlasit, udělají cokoli, aby mě ukryli. I když jim samým za to bude hrozit nebezpečí. A na krátký okamžik se mi tak divoce zachtělo zůstat!.. Ale věděla jsem dobře, že k tomu nedojde, že hned teď odejdu... A abych si nedávala falešné naděje, hned jsem řekla smutně:

„Anna zůstala ve spárech „svatého“ papeže... Myslím, že víš, co to znamená. A teď mi zůstala jen ona... Promiň, Francesco.“

A vzpomnuvši si na tu druhou věc, zeptala jsem se:

„Nechceš mi říci, příteli, co se stalo ve městě? Co se stalo se svátkem? Nebo se naše Benátky, stejně jako všechno ostatní, také změnily?..“

„Inkvizice, Izidoro... Budiž prokleta! To všechno inkvizice...“

„?!..“

„Ano, moje drahá přítelkyně, připlížila se i sem... A co je nejhorší, mnoho lidí se toho chytilo. Zřejmě pro zlé a bezvýznamné je potřeba stejně „zlé a bezvýznamné“, aby se odhalilo všechno to, co skrývali spoustu let. Inkvizice se stala strašným **nástrojem lidské msty**, závisti, lži, chamtivosti a zloby!.. Nemáš ponětí, má drahá, jak hluboko mohou klesnout i úplně normální lidé!.. Bratři donášejí na nežádoucí bratry... děti na staré otce, kterých se chtějí rychle zbavit... závistiví sousedé na sousedy... Je to hrozné! Nikdo dnes není uchráněn před příchodem „svatých otců“... To je tak strašné, Izidoro! Stačí jen říct o někom, že je kacír, a už nikdy toho člověka neuvidíš. Skutečné šílenství... které otvírá v lidech to nejnižší a nejhorší... Jak s tím žít, Izidoro?“

Francesco stál shrbený, jako by ho nejtěžší břemeno tisklo k zemi a nedovolovalo mu narovnat se. Zнала jsem ho dlouho a věděla jsem, jak těžké bylo zlomit tohoto čestného, statečného muže. Ale tehdejší život ho shrbil, přeměnil v bezradného člověka, nechápajícího takovou lidskou podlost a nízkost, v rozčarovaného, stárnoucího Francesca... A nyní, při pohledu na svého starého dobrého přítele, jsem si uvědomila, že

jsem **měla pravdu, když jsem se rozhodla zapomenout na svůj osobní život a obětovat ho smrti „svaté“ zrůdy**, která dupe po životech druhých, dobrých a čistých lidí. Bylo jen nevýslovně smutné, že existovali nízcí a ohavní „lidé“, kteří se radovali (!!!) z příchodu Inkvizice. A cizí bolest se nedotýkala jejich tvrdých srdcí, spíše naopak – oni sami, bez výčitek svědomí, využívali spáry Inkvizice, aby zničili nevinné, dobré lidi! Jak daleko ještě byla naše Země od toho šťastného dne, kdy Člověk bude čistý a hrdý!.. Kdy jeho srdce nepodlehne podlosti a zlu... Kdy na Zemi bude žít Světlo, Upřímnost a Láska. Ano, Sever měl pravdu – Země byla ještě příliš zlá, hloupá a nedokonalá. Ale já jsem věřila celou duší, že se jednou stane moudrou a dobrou... jenom do té doby uplyne ještě velmi mnoho let. A do té doby ti, kdo ji milují, musí za ni bojovat. Musí zapomenout na sebe, na svou rodinu... A nelítovat svého jedinečného a každému drahého pozemského Života. V zamyšlení jsem si ani nevšimla, že Francesco mě pozorně sledoval, jako by chtěl zjistit, zda se mu podaří přesvědčit mě, abych zůstala. Ale hluboký smutek v jeho smutných šedých očích mi řekl, že pochopil... A objala jsem ho ještě naposledy a začala jsem se loučit...

„Budeme navždy vzpomínat, má milá. A budeš nám vždycky chybět. I Girolamo... I tvůj dobrý otec. Byli to skvělí, čistí lidé. A doufám, že jiný život pro ně bude bezpečnější a lepší. Dávej na sebe pozor, Izidoro... Jakkoliv to zní směšně. Snažte se od něj dostat pryč, jestli to půjde. Ty a Anna...“

Naposledy jsem mu pokynula a rychle jsem odešla po promenádě, aby nebylo vidět, jak bolestně mě ranilo toto rozloučení a jak brutálně bolela moje zraněná duše...

Sedla jsem si na zábradlí a pohroužila se do smutných myšlenek... Svět kolem mě byl úplně jiný – nebylo v něm to radostné, otevřené štěstí, které projasňovalo celý náš dosavadní život. Opravdu lidé nechápali, že oni sami vlastníma rukama ničí naši nádhernou planetu a naplňují ji jedem závisti, nenávisti a hněvu?.. Že zradou druhých ponořují do „černoty“ svou nesmrtelnou duši a neponechávají jí cestu ke spáse!.. Pravdu měli volchvové, že Země není připravena... **Ale to neznamenal, že se za ni nemělo bojovat!** Že se mělo jen tak nečinně sedět se založenýma rukama a čekat, až ona sama někdy „dospěje“!.. **Vždyť přece nenecháme dítě, aby si samo hledalo cestu do dospělosti?.. Jak bychom mohli opustit naši velkou Zemi, neukázat cestu a doufat, že se jí samotné nějak poštěstí přežít?!**

Vůbec jsem si nevšimla, kolik času uplynulo v zamyšlení, a byla jsem velmi překvapena, že se na ulici stmívalo. Byl čas se vrátit. Moje dávná touha vidět Benátky a můj domov se teď už nezdála tak správná... Nepřineslo mi to štěstí, spíše naopak – když jsem viděla své rodné město tak „jiné“, cítila jsem v duši jen hořké zklamání a nic víc. Ještě jednou jsem pohlédla na tak známou a kdysi milovanou krajinu, zavřela jsem oči a „odešla“, dobře vědouc, že už ji nikdy víc neuvidím...

Karaffa seděl u okna v „mém“ pokoji, zcela ponořen do nějakých svých neveselých myšlenek, neslyšel a nevnímal okolí... Objevila jsem se tak nečekaně přímo před jeho „svatým“ zrakem, že sebou papež prudce trhnul, ale hned se vzpamatoval a překvapivě klidně se zeptal:

„Nu, kdepak jste se toulala, madonno?“

Jeho hlas a vzhled vyjadřovaly zvláštní lhostejnost, jako by papeže ani nezajímalo, co dělám a kam chodím. To okamžitě zbystřilo moji pozornost. Docela dobře jsem znala Karaffu (úplně ho neznal myslím nikdo) a ten zvláštní klid, podle mě, nevěstil nic dobrého.

„Byla jsem v Benátkách, Vaše Svatosti, rozloučit se...,“ odpověděla jsem stejně klidně.

„A bylo to k vaší spokojenosti?“

„Ne, Vaše Svatosti. Už nejsou takové, jako bývaly... jaké si pamatuji.“

„Tak vidíte, Izidoro, i města se mění v tak krátké době, nejen lidé... I státy, skutečně, když se podíváte blíž. A cožpak se mohu neměnit i já?..“

Byl ve velmi zvláštním, jemu nepodobném rozpoložení, proto jsem se snažila reagovat velmi opatrně, abych se náhodou nedotkla nějakého „citlivého“ bodu a nevyvolala bouři jeho svatého hněvu, který by mohl zničit i silnějšího člověka, než jsem byla momentálně já.

„Nevzpomínáte si, jak jste řekl, Vaše Svatosti, že teď budete žít dlouho? Změnilo se něco od té doby?..“, zeptala jsem se tiše.

„Ach, to byla jen naděje, má drahá Izidoro!.. Hloupá, prázdná naděje, která se rozplynula stejně snadno jako dým...“

Trpělivě jsem čekala, až bude pokračovat, ale Karaffa mlčel, opět ponořen do nějakých svých neveselých myšlenek.

„Promiňte, Vaše Svatosti, nevíte, co se stalo s Annou? Proč odešla z kláštera?“ zeptala jsem se, téměř neočekávajíc odpověď.

Karaffa přikývl.

„Jede sem.“

„Ale proč?!“ Duše mi ztuhla, cítíc nedobré.

„Jede, aby vás zachránila,“ klidně řekl Karaffa.

„?!!“

„Potřebuji ji tady, Izidoro. Ale aby ji pustili z Meteory, bylo nutné její přání. Tak jsem jí pomohl se „rozhodnout“.“

„Na co potřebujete Annu, Vaše Svatosti?! Vždyť jste chtěl, aby tam studovala, ne? Na co tedy byla potřeba odvézt ji do Meteory?..“

„Život plyne, madonno... Nic nestojí na místě. Zvláště Život... Anna mi nepomůže v tom, co tak nutně potřebuji... ani kdyby tam studovala stovky let. Potřebuji vás, madonno. Právě **vaši** pomoc... A vím, že se mi nepovede vás prostě přemluvit.“

Tak to přišlo... To nejhorší. Nedostávalo se mi času zabít Karaffu!.. A další na jeho strašlivém „seznamu“ se stala moje ubohá dcera... Moje statečná, drahá Anna... Jen na kratičký okamžik se mi pootevřel náš strastiplný osud... a vypadal hrůzně...

pokračování...